

BOUI

BOUI

centre
culturel
français

Cette publication est réalisée avec le soutien du Centre culturel français de Helsinki.

boui-boui

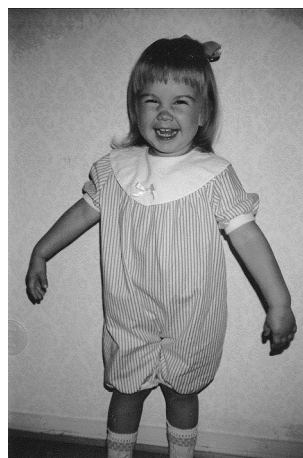
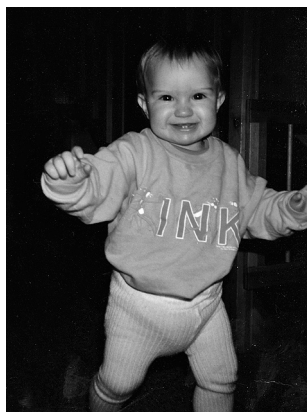
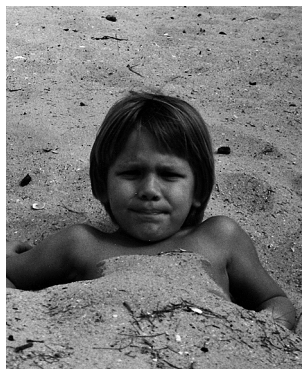
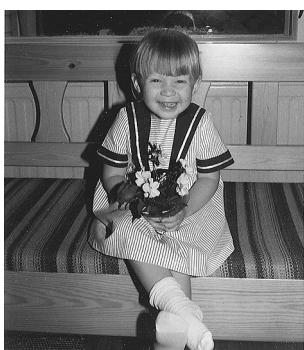
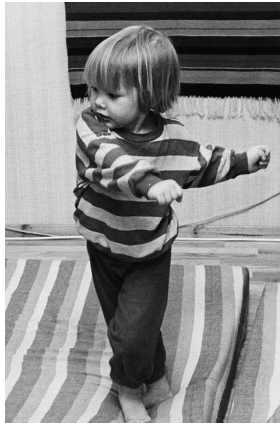
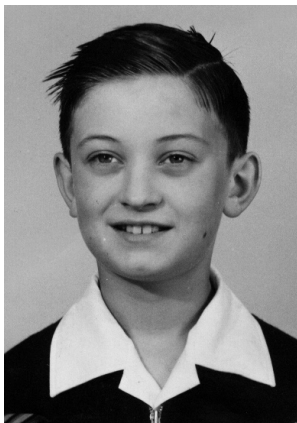
Magazine des étudiants de la philologie romane de l'Université de Jyväskylä 2008

Menu

Toimitus	4
Édito	5
Frankofonia	6
L' Afrique francophone	7
Herkkuja Afrikasta	9
Obligé de parler 5 langues...	10
Québec- Ranskaa rapakon takaa	12
Belgialaiset perunat ja muita kertomuksia	14
Luksusta purkissa	16
BD	17
Karin kääntöpiiri	20
La Finlandia con gli occhi di una maltese	22
Muu maa mansikka	23
Tiedät, että olet ollut Espanjassa...	24
Puurot ja vellit sekaisin	25
Ei-Se-Ihan-Perinteinen-Pariisi	26
Kirjeenvaihtajan kannoilla	28
Jyväskylä haastaa Pariisin	30
Voi rottien kevät & Un petit cadeau de Noël	31
Fête de la musique	32
Melupelloilta Marttyyrimäelle	33
Punksiaiset	34
Turvallisesti Ranskassa Suomessa	37
Hullunkurinen hallitus	38

Toimitus

Jean-Yves Malherbe, Asta Eerikäinen, Emma Jalkanen, Laura Ylä-Outinen,
Teija Nipuli, Teija Tarvainen, Päivi Hulkkonen,
Katja Laamanen, Annika Kauhanen, Miika Hämynen, Karim Aissa Baccouche,
Maria Antikainen, Marju Reunanen, Vanamo Kuosmanen (ei kuvaa)

Édito

Viime tinka kullan kallis

Vino pino muistiinpanoja, irtopapereita, pullisteleva sähköpostiloota ja tuhraantuneet kalenterimerkinnät muotoutuivat kuin itsestään Bouikkariksi. Tai ei sentään. Tarvittiin muutama ratkiriemukas kokous, hiljaista puurtamista, palavien proppujen pihinää ja yksi uneton yö. Kakofoniasta kehkeytyi kelpo sinfonia.

Lehti syntyi pilke silmäkulmassa. Sen pääteemana on frankofonia, mutta mukaan mahtuu ripaus lapsenmielisyyttä (ks. toimituksen kuvat), palanen Pariisia ja hitunen hulluutta.

Ensiaskeleni päätoimittajan saappaissa ovat saattaneet olla onnahtelevia, mutta vankkumattoman romanistijoukon voimin saattellemme Bouikkarin taas julkisuuteen. Toivottavasti tuulahdus Afrikasta tai Belgiasta leijuva vohvelin tuoksu tuovat lämpöä syksyiseen säähän. Pyrähdys Pariisin sivukujilla saa ainakin veren kiertämään.

Pikkujoulujen varjolla haluaisin toivottaa kaikille ihanaa pikkuystävänpäivää (sillä ilman ystäviä elämä olisi perin ankeaa) ja lupsakoita lukuhetkiä Boui-Bouin parissa.

*Päätoimittaja
Asta Eerikäinen*

Frankofonia

Matkustaessasi ympäri maailmaa yli 200 miljoonaa ihmistä ymmärtää sinua, jos puhut heille ranskaa. Olet kohdannut ilmiön nimeltä frankofonia. Mutta mitä oikeasti piilee tuon käsitteen takana? Frankofonian käsite on hyvin laaja ja sillä on useita merkityksiä. Se voi viitata tiettyyn väestöön tai joukkoon, joka käyttää ranskaa osittain tai kokonaan kommunikaation välineenä jokapäiväisessä elämässään. Sen sijaan Frankofonia (isolla alkukirjaimella kirjoitettuna) viittaa ranskan kielen käyttöön valtiollisella ja hallinnollisella tasolla. Törmäämme siis hyvin monimutkaiseen luokitteluun ranskan kielen asemasta. Seuraavassa annamme yleisen kuvan ranskan kielen käytöstä maailmalla, oli kyse sitten Frankofoniasta tai frankofoniasta.

Ranskan kieli on vuosisatojen aikana saavuttanut vahvan aseman ympäri maailmaa: Afrikassa, Oseaniassa, Pohjois- ja Etelä-Amerikassa ja Aasiassa. Ranskaa ei siis kuule ainoastaan Ranskassa tai sen naapurimaissa, kuten Luxemburgissa tai Belgiassa. Ranskan kieli on vaikuttanut erityisesti siirtomaa-ajan maihin, joissa ranskan kieli on säilynyt ensimmäisenä tai toisena virallisena kielenään. Näin on useissa Länsi-Afrikan sekä Saharan eteläpuoleisissa valtioissa, Kanadassa tai niinkin kaukana kuin Tyynenmeren saarilla tai Antilleilla.

Muutamissa entisissä siirtomaissa, kuten Marokossa, Algeriassa ja Tuni-siassa, ranskan kielen puhujia puolestaan on valtavasti, mutta kielellä ei ole virallista asemaa.

Kaiken kaikkiaan 29 maassa 51:llä eri alueella ranskaa puhutaan joko ensimmäisenä tai toisena virallisena kielenä. Vaikka ranskan kieli olisi maan ensimmäinen tai toinen virallinen kieli, se ei tarkoita, että ranska olisi väestön äidinkieli tai että sitä käytettäisiin jokapäiväisenä kommunikaation välineenä. Erityisesti Afrikan maissa ranska ei aina ole väestön arkikieli, mutta sillä on silti vahva asema politiikassa, kouluissa tai mediasa. Ranskan kielen status Kanadassa on myös vaikeasti selitettävissä, sillä huolimatta ranskan kielen virallisesta asemasta sitä puhutaan vain tietyissä osissa maata. Kanadan lisäksi Belgiassa ja Sveitsissä ranskaa puhuva väestö on keskittynyt tietyille alueille. Ranskan kielen puhujia on myös vähemmistöinä ympäri maailmaa, kuten Vietnamissa, Kambodžassa, Egyptissä ja Yhdysvalloissa Louisianan osavaltiossa, jossa kieli on edelleen toisena virallisena kielenä.

1900-luvun puolivälissä ranskan kieltä ja kulttuuria alettiin tuoda esille ja luoda yhteyksiä eri ranskankielisten maiden välillä. Tämä oli frankofonian alku, ja siitä muodostui vihdoin 1970-

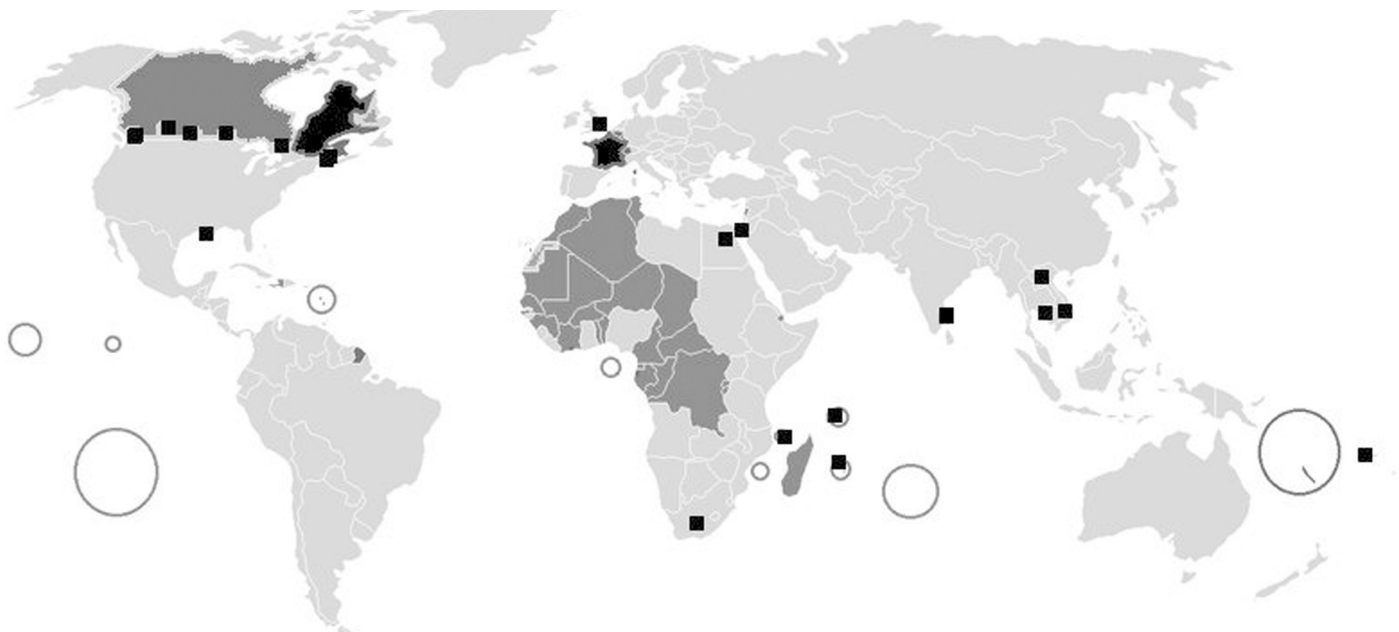
luvulla Organisation internationale de la francophonie. Yhdistyksen tehtävänä on edistää ranskan kielen ja kulttuurin merkitystä ja luoda yhteisöllisyyden tunnetta jäsenmaissaan. Tällä hetkellä järjestöön kuuluu 56 maata, joista 32:ssa ranska on joko virallinen tai toinen virallisista kielistä. Frankofoniaa juhlietaan kansainvälisenä frankofonian päivänä vuosittain 20. maaliskuuta, ja Suomessa sitä juhlistaa erityisesti Ranskan kulttuurikeskus.

Kuten olemme nähneet, frankofonian käsitettä on melkein yhtä vaikea ymmärtää kuin ranskan subjunktiivia. Seuraavissa artikkeleissa pyrimme esittelemään eri maiden näkökulmia frankofoniaan kohteinamme Belgia, Kamerun, Kanada, Sveitsi ja Tunisia. Aloittakaamme siis maailmanympärysmatka frankofonian maailmaan.

Seuraava kartta kuvaa kaikki maat, joissa ranskan kieltä puhutaan ja joissa ranskan asema on merkittävä.

Teksti: Marju Reunanen

Musta: ranska äidinkielenä
Harmaa/ ympyröidyt alueet: ranskal-la hallinnollinen ja kulttuurisesti merkittävä asema
Neliöt: ranskankielinen vähemmistö

L'Afrique francophone

Définir l'Afrique francophone est difficile ; dans l'Organisation internationale de la Francophonie il y a 31 pays membres en Afrique mais dans tous ces pays le français n'est pas la langue officielle. On pense souvent que l'Afrique francophone n'est que le Maghreb et quelques pays en Afrique de l'Ouest. Cependant, parmi les pays francophones, il y a par exemple le Djibouti qui se trouve à l'est dans la corne de l'Afrique. Dans plusieurs pays le français n'est pas la seule langue officielle, il y a peut-être plusieurs langues officielles comme l'anglais et l'arabe. Souvent la langue officielle n'est pas la langue la plus utilisée, dans les pays africains il y a un nombre énorme des langues locales et des dialectes. Souvent la langue officielle est imposée pas seulement à cause de la colonisation mais aussi pour faciliter la communication entre les gens dont la langue n'est pas la même. Par exemple au Cameroun où il y a plus de 200 dialectes, la communication serait impossible sans les langues officielles, le français et l'anglais. Le plurilinguisme est très courant en Afrique ; il n'est pas rare qu'un africain parle même trois ou quatre langues. La situation du français varie selon le pays donc il est impossible d'écrire en détail sur l'Afrique francophone. C'est pour cela qu'on a choisi de parler d'un pays francophone en Afrique, le Cameroun, dont la situation linguistique sera présentée en détail. On a trouvé deux étudiants camerounais qui expliquent leur points de vue sur la situation linguistique dans leur pays.

La population camerounaise (17 million environ) est considérée comme bilingue. Elle est majoritairement francophone (env. 78 % de la population), mais compte une minorité de quelque 22 % d'anglophones vivant dans la partie ouest autrefois sous administration britannique. Le Cameroun applique la formule de la division territoriale des langues coloniales. Le sud-ouest et le nord-ouest du pays constitue la portion anglophone; tout le reste, la partie dite

francophone. Même si le français et l'anglais sont reconnus à égalité dans l'administration, l'éducation, le commerce et les médias, on verra que la balance est plus lourde d'un côté que de l'autre, d'autant plus que Yaoundé, la capitale politique, et Douala, la capitale économique, sont situées dans la zone francophone.

Il faut dire aussi que le régime francophile en place depuis l'Indépendance a toujours favorisé les francophones aux dépens des anglophones. D'ailleurs, la progression rapide du français, particulièrement dans les provinces anglophones, fait de cette langue l'idiome le plus diffusé et le facteur d'unification primordial du pays. Le pays compte huit provinces de langue française et deux de langue anglaise. Les écoles des provinces «françaises» continuèrent d'enseigner le français, les provinces «anglaises», l'anglais. Les langues camerounaises étaient à la fois si nombreuses (entre 250 et 300) et si diverses que, au moment de l'Indépendance, il paraissait plus pratique de maintenir le français et l'anglais comme langues co-officielles de l'État.

Pidgin-English est un dialecte surtout pratiqué au Cameroun dans les zones à forte diversité linguistique ainsi qu'à Douala où le cosmopolitisme de la ville a imposé cette langue véhiculaire dans les transactions commerciales. On compte au total au moins deux millions de locuteurs. Un certain nombre de Camerounais parle le pidgin-english comme langue maternelle. On estime que 80 % des Camerounais anglophones peuvent utiliser le pidgin-english, alors que 40 % des Camerounais francophones y auraient également recours. Lorsque, par exemple, deux Camerounais ne s'expriment pas dans la même langue officielle, ils ont recours au pidgin-english. Par ailleurs, le pidgin-english parlé par les anglophones et celui parlé par les francophones ne sont pas identiques.

Il existe également une variété

de pidgin appelée camfranglais. C'est une sorte de franglais camerounais argotique tiré du français, de l'anglais, du pidgin-english et d'autres langues locales. En voici un exemple: «La big-reme va bring mon bindi au school» (La grand-mère est allée prendre mon petit frère à l'école). Ce dialecte connaît une dispersion et une pénétration sociale importante au Cameroun, mais il demeure surtout un parler de jeunes entre amis ou familiers. En principe, dans les universités, les étudiants reçoivent leur instruction en français ou en anglais, selon la langue que le professeur maîtrise le mieux. Ceux et celles qui maîtrisent les deux langues (la minorité des étudiants) sont avantagés. Les autres s'installent, le temps d'un cours, à côté d'un «anglo» ou d'un «franco» pour recopier ensuite les notes de celui-ci. Dans la pratique, le français reste prédominant dans la plupart des universités. Les anglophones doivent en effet faire beaucoup plus d'efforts pour parler et écrire le français que ne le font les francophones pour l'anglais. Le Cameroun demeure le seul État bilingue (français-anglais) au monde où l'anglais recule devant le français. Mais il est probable que l'anglais, en raison de son importance

stratégique sur le plan international, finisse par dominer le français ou au moins par être en position d'égalité.

Dans le domaine de l'éducation primaire et secondaire, les langues nationales ne sont pas interdites, mais tous les Camerounais qui s'instruisent sont assurés de recevoir un enseignement en français ou en anglais (selon la zone linguistique), du primaire à la fin du secondaire. L'enseignement de l'autre langue devient obligatoire en sixième année du primaire. Même si dans la société camerounaise, les langues nationales sont très répandues, on ne peut s'adresser à toute la société dans une de ces langues. Pour s'adresser au Cameroun tout entier ainsi qu'à l'Afrique francophone, le français s'impose comme la langue que la majorité des gens comprennent. Par ailleurs, le choix d'une langue nationale provoque généralement une attitude de rejet de la part des autres, alors que le français reste relativement neutre. Le bilinguisme institutionnel du Cameroun ne laisse aucune place aux langues nationales; l'individu qui ne parle que sa langue maternelle est prisonnier dans son propre pays. Pour savoir le français ou l'anglais, il faut fréquenter l'école. Or, le taux d'analphabétisme est environ 40 % de la population.

Bref, aucune des langues camerounaises n'est utilisée dans l'Administration, la presse écrite, la publicité, la télévision nationale, ni dans l'enseignement officiel, pas même dans les campagnes d'alphabétisation financées par l'État. Il n'est pas étonnant que l'emploi des langues nationales reculent d'année en année.

Selon des études universitaires, les adultes francophones déclarent qu'en famille ils utilisent la langue maternelle dans 52 % des situations évoquées, contre 42% de temps d'utilisation du français. Les jeunes de 10 à 17 ans interrogés dans les mêmes familles affirment qu'ils utilisent le français à 70 % dans les mêmes situations de communication familiale.

Divine Ndansi est un Camerounais qui vient de Douala, la capitale économique du Cameroun. Il étudie le développement et la coopé-

Thomas Babila Sama

ration internationale à l'université de Jyväskylä dans la faculté de Sciences sociales. Il est en Finlande depuis début Septembre. Au Cameroun, il a fait son bachelor en droit. Après avoir travaillé à Douala pendant trois ans, il est parti en Finlande pour faire le master. Il s'intéresse surtout aux problèmes de développement en Afrique et voudrait faire un stage l'année prochaine en Tunisie dans une organisation contre la corruption.

Divine est d'une famille anglophone. Douala se trouve à la côte ouest du pays qui est divisé en 10 provinces dont huit sont francophones et deux anglophones. Douala ainsi que Yaoundé, la capitale administrative du Cameroun, se trouvent dans des provinces francophones où il y a quand même des minorités anglophones. Le français est la langue dominante dans le pays et il existe la discrimination contre les anglophones. Une petite partie de la population (1%), surtout des vieux, connaissent l'allemand à cause de la colonisation allemande du pays au 19ème siècle.

Divine ne parle aucun des plus de 200 dialectes du pays parce que ses parents lui ont toujours parlé en anglais. Divine, comme beaucoup de Camerounais, parle le pidgin-english, une variation de l'anglais parlé au Cameroun et aussi au Nigeria entre autres. (L'intervieweuse a demandé une démonstration et ne comprenait

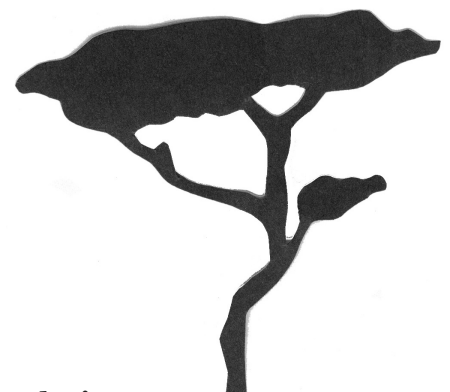
rien). Le pidgin-english est un mélange de l'anglais et des dialectes camerounais. Le pidgin est utilisé surtout dans les contextes amicaux et familiaux.

Divine était dans une école anglophone mais il a fait son bachelor dans une université francophone. Selon lui, la position de l'anglais va augmenter à cause de sa situation globale importante. Le Cameroun fait beaucoup de commerce avec le Nigeria qui est anglophone. Néanmoins, au Cameroun, bien que tout le monde doit connaître l'anglais, en pratique c'est le français qui est la langue dominante.

Thomas Babila Sama est aussi un Camerounais qui est venu en Finlande en 2004 pour faire un doctorat en politique sociale et publique à l'université de Jyväskylä. Il va finir son doctorat en 2011. Il a fait un diplôme en anthropologie en 2003 à Yaoundé, la capitale du Cameroun. Avant de venir en Finlande, Thomas a déjà travaillé comme enseignant dans une école primaire.

Thomas est anglophone qui parle le français et deux dialectes camerounais: mungaka qui est la langue de son père et mubako qui est la langue de sa mère. Il dit que le plus grand défi pour lui à l'université en Finlande sont les examens basés sur la lecture personnelle et sans assistance des professeurs. Tous les cours de sa filière sont en finnois.

Pendant ses cinq ans à Jyväskylä, Thomas a observé que les attitudes des Finlandais envers les étrangers ont changé mais très lentement. Le racisme existe toujours et les stéréotypes sont forts. Il y a donc toujours des progrès à faire.

Teksti: Vanamo Kuosmanen
Kuvitus: Marju Reunanen

Herkkuja Afrikasta

Tässä Boui Bouin frankofonia-numerossa olemme vierailleet useassa maassa, joihin Ranska on tuonut oman kielensä. Nämä maat puolestaan ovat tuoneet joitain ruokakulttuurinsa herkuja ranskalaisten kulinaristien iloksi. Tässä joitain herkkuja frankofonian kaukaisemmista maista: Maghrebista sekä Länsi-Afrikasta.

Länsiafrikkalaisia ruokia

Yassa kana

Yassa kana (Poulet Yassa) on Senegalin herkullinen lahja maailmalle. Se on yksi kuuluisimmista afrikkalaisista resepteistä, vaikka sen tekoon kannattaakin varata paljon aikaan.

Ainekset:

½ dl öljyä
300 g kanaa
4 (tai 6, tai enemmän) sipulia
8 tl sitruunamehua
8 tl viinietikkaa
1 laakerinlehti
4 valkosipulinkynttä
2 tl sinappia (ei pakollinen)
1-2 tl soijakastiketta (ei pakollinen)
2 porkkanaa
pieni kaali (ei pakollinen)
1 chili (ei pakollinen)
cayenne -tai mustapippuria
suolaa

Paloittele sipulit isoiksi lohkoiksi, paloittele myös porkkanat ja kaali. Mitä enemmän laitat sipuleita, sitä parempi. Hienonna chili pieniksi paloiksi. Sekoita kaikki ainekset, paitsi porkkanat ja kaali. Jätä kana marinoitumaan jääkaapissa kahdeksi tunniksi tai koko yön yli. Poista kana marinadista, mutta säästä marinadi. Ruskista kana kypsäksi. Kanan paistuesssa poista myös sipulit marinadista ja kuullota ne. Lisää porkkanat ja kaali jäljelle jääneen marinadin sekaan ja keitä matalalla lämmöllä 10 minuuttia. Lisää kana ja sipulit mukaan, ja anna hautua, kunnes ruoka on kypsää.

Papumuhennos

Papumuhennosta tapaa useiden länsiafrikkalaisten ruokien seurana, ja se sopii hyvin yassa kanan kanssa. Ainekset:
2,5 dl papuja (esim. ruskeita papuja)

1-2 sipulia
1-2 tomaattia
1-2 rkl öljyä
2 puserrettua valkosipulinkynttä
sormenpään verran tuoretta inkivääriä, raastettuna pakollinen)
chiliä (ei pakollinen)
mustapippuria
hyppysellinen suolaa
yrttejä (basilikaa, timjamia, rakunaa tms.)

Papumuhennoksen valmistus:
Keitä papuja aluksi runsaassa vedessä miedolla lämmöllä. Sekoita välillä ja lisää vettä tarvittaessa. Keitä, kunnes pavut ovat pehmeitä. Älä lisää enää vettä. Kun pavut alkavat olla kypsiä, neste saa haihtua suurimmaksi osaksi pois.
Hienonna sipuli ja soseuta tomaatit. Kuumenna öljy, lisää sipuli ja kuullota.
Lisää mausteet ja keitä kunnes seos on sakeutunut.
Lisää tomaattiseos kypsään papuseokseen ja sekoita hyvin. Tarkista maku.

Caakiri

Caakiri on länsiafrikkalainen jälkiruoka, joka on verrattavissa Intian tai Lähi-Idän riisivanukkaisiin. Caakirille nimen on antanut jyvä, josta jälkiruoka aikaisemmin valmistettiin. Nykyään Caakiri tehdään useimmiten couscousista. Jälkiruoa voi tarjoilla joko kylmänä tai lämpimänä.

2 dl couscousta
voinokare (ei pakollinen)
hyppysellinen suolaa
1 dl maitoa
2 dl maustamatonta – tai vaniljajogurttia
1 dl kermaviiliä
½ dl sokeria
rusinoita ja/tai ananasmurskaa haluamasi määrä

Keitä couscous normaalisti ja lisää voi sekä suola.
Poista liedeltä ja jätä jäähtymään 10 min. (jos haluat tarjoilla viileänä)
Sekoita kaikki muut ainekset couscousin sekaan.

Tuhannen ja yhden yön herkkuja

Minttutee

Pariisissa kävellessä ei voi olla huomaamatta useita arabialaisia teehuoneita, jotka tarjoilevat leivosten kera

suosittua minttuteetä. Näin loihdit tämän hyvin yksinkertaisen, mutta herkullisen makuisen juoman:

Laita teekannuun 2 rkl vihreää teetä ja kaada ½ l kiehuvaa vettä sen päälle. Sekoita joukkoon 4 rkl sokeria ja hauduta tee. Lisää sitten nippu tuoreita mintunlehtiä veteen ja anna teen hautua vielä 2-3 minuuttia.

Mantelitäytteiset nytyt

Herkulliset marokkolaiset nytyt maistuvat minttuteen kera.

35 klp
Ainekset:

Taikina:
3 ½ dl jauhoja
100 g voita
hyppysellinen suolaa
1 rkl appelsiininkukkavettä
2 keltuasta

Täyte:
2 rkl appelsiininkukkavettä
1 kananmuna
1 ½ dl tomusokeria
6 dl mantelirouhetta
½ tl raastettua appelsiininkuorta
1/1 tl kanelia

Sekoita jauhot, voi ja suola. Lisää appelsiininkukkavesi, 1 keltuainen ja 4 rkl vettä ja sekoita tasaiseksi. Painele taikina levyksi, kääri kelmuun ja laita puoleksi tunniksi jääkaappiin. Vatkaa appelsiininkukkavesi ja muna. Lisää tomusokeri, mantelit, appelsiininkuori ja kaneli. Sekoita tahnaaksi. Sirottele pöydälle tomusokeria ja muokkaa mantelimassa rullaksi. leikkaa rullasta 35 palaa ja muotoile jokaisesta palasta n. 4 cm pitkä tanko. Kuumenna uuni 200 asteeseen. Ota taikina jääkaapista ja kauli hyvin ohueksi. Tee taikinasta pyöreitä ympyröitä (läpimitta n. 8cm.) Laita jokaiselle ympyränmuotoiselle taikinapalalle 1 mantelimassatanko. Taita taikinaympyrät puolikuiksi ja painele reunat tiukasti kiinni, jolloin muodostuu nytyt. Aseta nytyt pellille ja voitele ne munankeltuaisella. Paista uunin keskitalalla n. 15 minuuttia. Ota nytyt uunista ja jäähdytä hetki. Kostuta nytyt appelsiininkukkavedellä ja sirottele tomusokeria päälle.

Reseptit koonnut: Marju Reunanen

Obligé de parler 5 langues...

L'On dit que c'est une chance de maîtriser plusieurs langues en même temps.

Je vais vous faire part de ma propre expérience, je vais vous raconter comment on en arrive à devoir parler plus qu'une seule langue.

Je vais donc tout d'abord me présenter: je m'appelle Karim Aissa Baccouche. Je suis le cadet d'une famille mixte finlando-tunisienne. Je suis né en Finlande mais ma mère avait décidé, quand j'avais pas plus de 5 ans, de quitter le sol finlandais pour vivre avec mon père, en Tunisie. C'est là que tout a vraiment commencé. J'avais appris naturellement le finlandais comme chaque enfant apprend sa langue maternelle. Pendant mes premières années, je n'avait pas vraiment

eu de contact avec une autre langue; mon père étant allergique au froid, il n'est venu nous rendre qu'une seule courte visite en Finlande. Donc, en changeant de pays, j'ai du m'adapter à une nouvelle langue. Mon père parlait avec moi l'arabe à la maison, puis en commençant l'école, j'ai du apprendre l'écriture de cette langue qui était toute à fait nouvelle pour moi. Presque tous les enfants commencent par apprendre à écrire leur langue maternelle, ce n'était pas le cas pour moi.

En outre, mes parents parlaient entre eux une sorte d'anglais simplifié. Ne trouvant pas un mot en anglais, ils utilisaient l'équivalent dans leur langue maternelle respective donnant des phrases étranges mélangeant l'anglais, l'arabe et le finnois, comme

par exemple : « He is always walking nenä up, when he goes to the souk ».. Étant curieux de nature, j'ai appris à les comprendre. Cela m'a aidé dans mes études quand j'ai commencé à étudier la langue de Shakespeare, au collège.

À part ça, on été habitués à regarder la télévision française. Il faut dire que la chaîne de télé nationale « Tunis 7 » n'était pas de la hauteur des chaînes comme M6 ou TF1. Mes premiers contacts avec le français c'était les émissions destinées aux enfants. Je me rappelle qu'en regardant des films avec papa, je lui demandais sans cesse la signification de tel ou tel mots, il me répondait toujours que je devais écouter et que je le comprendrai moi-même plus tard. Heureusement en 3ème année primaire j'ai commencé à suivre des leçons de français. J'avais une maitresse, Mme Habouba, qui était connue pour sa sévérité. Celui qui faisait une erreur était corrigé... au bâton, comme c'était la coutume en Tunisie. J'ai eu des cours de français depuis la troisième du primaire jusqu'au Bac. En plus, toutes les matières scientifiques tels que les mathématiques ou la biologie étaient enseignées dans la langue de Molière, le reste bien sûr en arabe.

Plus tard, au lycée, j'ai pris comme matière optionnelle l'espagnol, que j'ai étudié pas plus de 2 ans, au lycée. C'est assez pour pouvoir le comprendre.

Ainsi, au lycée j'avais souvent des journées où j'avais des cours de français et d'anglais la matinée, des cours d'histoire en arabe et d'espagnol l'après-midi. Puis quand je rentrais chez moi, je parlais finnois avec ma mère, arabe avec mon père, et la soirée, on regardait un film sur France 2.

J'ai souvent eu des problèmes avec le fait d'être polyglotte. En apprenant plusieurs langues en parallèle, on ne développe aucune langue qui soit irréprochable. J'ai un accent dans chacune des langues que je parle. Mes camarades de classe et plus tard ceux qui étaient dans la même équipe que moi pendant l'armée, se sont moqués de mes fautes de prononciation assez fréquentes. Je ne remarque pas toujours

que j'utilise par exemple une structure grammaticale qui ne convient pas à la langue avec laquelle je suis en train de communiquer. J'ai parfois aussi des difficultés à trouver un mot, et je suis obligé de le dire dans une autre langue. Donc ne vous étonner pas si en posant une question en finnois, j'utilise la même intonation qu'en posant une question en français, et ne riez pas si j'utilise des mots français tel que « Tiranni* (tyran) » ou « psiko-loogi* (psychologue) » dans des phrases en finnois. J'ai remarqué quelques fois que je me suis mêlé mes pinceau, en disant un mot arabe en parlant finnois, ça arrive surtout quand je suis énervé.

Mais c'est vrai que la « polyglottie » comporte aussi divers avantages. Parfois les gens ont du mal à discerner quels sont mes origines à cause de mon accent ou de ma couleur de peau. En Tunisie on m'a pris pour un Français, en France on me croyait anglais. En Finlande, j'ai parfois ressenti la stupeur de ces inconnus, caissier ou serveur par exemple, qui en me demandant quelque chose en anglais, reçoivent une réponse en bon finnois. Il m'est souvent passé à l'esprit de passer pour un « étranger » et prétendre ne pas comprendre mes interlocuteurs. Il paraît que les filles sont attirées par les gens de passage qui ne comprennent pas la langue...

L'une des questions qui se posent en ce moment, c'est comment vais-je arriver à conserver l'arabe. Car si une langue n'est pas utilisée quotidiennement, elle se perd. Ici, au centre de la Finlande il est difficile de trouver des gens avec qui communiquer en arabe. C'est dommage. Heureusement, il existe l'internet. Quand mon emploi du temps me le permet, j'ai pris l'habitude de chercher des vidéos sur le net de la ville où j'habitais, ou je lisais les journaux tunisiens en ligne. Pour le reste de mes langues, il n'y a pas vraiment de problèmes : Le finnois est parlé naturellement partout, La majorité des émissions de télévision sont en anglais. Et j'étudie aussi bien le français que l'espagnol à l'université. Je commencerais peut-être l'italien l'année prochaine. Ma devise : On ne sait jamais parler trop de langues.

**Teksti ja kuvat:
Karim Aissa Baccouche**

Québec – Ranskaa rapakon takana

Québecin provinssi Kanadan itäosassa on Pohjois-Amerikan ranskankielisen kulttuurin keskus. 7,7 miljoonalla asukkaallaan se on Kanadan toiseksi suurin provinssi ja yksi maan vauraimmista alueista. Kooltaan se on lähes kolme kertaa Ranskan kokoinen ja käsittää niin uskomattoman kaunista villiä luontoa kuin vilkasta kaupunkikulttuuriakin. Ulkomailla Québecin maakunta tunnetaan lähinnä jääkiekosta, vaahtera-siirapista, olympialaisista ja ihmisistä, jotka ääntävät ranskaa mitä kummallisimmalla tavalla. Mutta mitä muuta tuolta Atlantin takaisesta ranskamaasta löytyy?

Alys Robi (s. 1923) on québeciläinen kansainvälisesti tunnettu chanson-tähti, joka aloitti uransa jo neljävuotiaana ja esiintyy yhä etenkin kotikaupungissaan. Chansonilla on tärkeä asema Québecin kulttuurissa, mutta ranskalaisesta chansonista poiketen québeciläisessä chansonissa tärkeitä ovat usein olleet poliittiset ja itsenäisyyteen liittyvät teemat, joita esittävät kappaleissaan erityisesti Gilles Vigneault, Felix Leclerc ja Jean-Pierre Ferland.

Bloc Québécois on kanadalainen hallituspuolue, joka ajaa Québecin itsemääräämisoikeutta. Puolue on puhtaasti québeciläinen ja perustettu turvaamaan Québecin etuja Kanadan hallituksessa. Tästä johtuen puolueella on ehdokkaita ainoastaan Québecistä, eli se toimii vain yhdessä Kanadan provinseista. Puolue on alahuoneen kolmanneksi suurin ja se on nostanut Québecin aseman yhdeksi Kanadan tärkeimmistä poliittisista ongelmista. Vuonna 1995 Québecissä järjestetyssä kansanäänestyksessä Kanadasta eroamista kannattavat hävisivät vain niukasti eroamista vastustaville, kun 49,4% kannati ja 50,6% vastusti hanketta.

Cartier, Jacques oli ranskalainen tutkimusmatkailija, joka saapui nykyisen Québecin alueelle vuonna 1534 ja julisti alueen kuuluvan Ranskalle. Hän nimesi läheisen kukkulan Mont Realiksi ja sai aikaan Kanada -nimen synnyn erehtyessään luulemaan intiaanien teltoistaan käyttämää nimitystä ”kannata” tarkoittamaan koko maata.

Duplessis, Maurice oli Québecin pääministeri vuosina 1936-1939 ja 1944-1959. Hän perusti Union Nationale puolueen, joka ryhtyi voimakkaasti ajamaan Québecin kansallisaatetta. Hän saikin aikaan paljon uudistuksia, ja muun muassa Québecin lippu otettiin käyttöön hänen aikanaan. Duplessis oli kuitenkin myös hyvin kiistelty henkilö hänen tiukkojen mielipiteidensä vuoksi. Duplessis johti Québeciä toisinaan jopa autoritaarisin menetelmin ja esimerkiksi kritisoi kansalaisoikeuksia.

Englantia puhuu edelleen äidinkielenään noin 8% Québecin väestöstä, vaikka maakunnan englantivastaisuus on ajoittain ollut hyvinkin voimakasta. Englannin kieltä ei aikoinaan sallittu kauppojen, liikennemerkkien tai kylttien nimissä. Jopa kansainvälisesti tunnetun pikaruokaketjun KFC:n (Kentucky Fried Chicken) piti kääntää nimensä PFK:ksi (Poulet Frit Kentucky). Nykyään kumpikin kieli ottaa vahvasti vaikutteita toisesta. Ranskalaisia ilmauksia saatetaan käyttää luontevasti englanniksi käydyssä keskustelun lomassa ja toisinpäin, ja kieltä saatetaan vaihtaa jopa kesken lauseen.

Fairmont Bagel on montrealilaisten rakastama kuuluisa bagel-leipomo. Montréalin asukkaiden keskuudessa bagelit ovat niin suosittuja, että niiden sanotaan olevan aivan oma ravintoaineryhmänsä. Vuonna 1919 perustettu leipomo oli Montréalin ensimmäinen bagel-leipomo, joka on säilyttänyt valtaisan suosionsa vuosien saatossa. Se tarjoaa puulämmitteisissä uuneissa paistettuja, käsintehtyjä bageleita joka päivä kellon ympäri 365 päivänä vuodessa. Fairmont Bagel -leipomon bageleita on viety jopa avaruuteen asti, kun astronautti Gregory Cham-

toff otti niitä mukaansa avaruuslennolle.

Gaspén niemimaa on Québecin pohjoisosassa sijaitseva valtava niemimaa. Sen rannikko on huikeat 800 km pitkä ja koko niemimaa on suurin piirtein Belgian kokoinen. Alueella on kuitenkin vain 140 000 asukasta ja suuri osa siitä onkin koskematonta luontoa.

Harfang des neiges, eli tunturipöllö, on Québecin tunnuslintu.

Intiaanit ja inuitit ovat Québecin alueella asuneita alkuperäiskansoja, joita asuu edelleen muun muassa reservaateissa.

Je me souviens on québeciläisten motto, joka muistuttaa heidän juuristaan ja ranskalaisuudestaan. Québeciläiset katsovat olevansa selkeästi erilaisia muuhun Kanadaan verrattuna, eivätkä he halua tämän eroavaisuuden häviävän. 27.11.2006 Kanadan parlamentti hyväksyi lain, joka määrittelee québeciläiset omaksi kansakunnaksi Kanadan sisällä. ”Je me souviens” -motto on kirjoitettuna muun muassa kaikkiin québeciläisten autojen rekisterikilpiin.

Kebec on Québecin kaupungin alkuperäinen nimi, joka tarkoittaa ”alue, johon joki päättyy”.

La Belle Province on Québecin provinssista usein käytetty lempinimi, jonka alue on ansainnut kauniin ja kesyttömän luontonsa ansiosta. Alueella voi nähdä jylhiä vuorimaisemia, vehreitä metsiä, järviä, jokia, villieläimiä ja kauniita merimaisemia. St. Lawrence -joen estuaariin, jossa Suurten järvien makea vesi sekoittuu Atlantin meriveteen, on muodostunut ainutlaatuinen ekosysteemi, jonka ansiosta alueella on mahdollisuus nähdä muun muassa valaita ja lukemattomia kala- ja vesilintulajeja.

Montreal on väkiluvultaan Québecin suurin ja Kanadan toiseksi suurin kaupunki. Samalla se on myös yksi maailman suurimmista ranskankielisistä kaupungeista. Se on Kanadan kaupan, teollisuuden ja kulttuurin

keskus, mutta myös rennosti ilma-
piiristään ja kansainvälisyydestään
tunnettu suurkaupunki. Montrealista
löytyy myös pieni pala Pariisia, Quar-
tier Latin, joka eurooppalaisen veljen-
sä tavoin on tunnettu taiteilijoistaan,
kahviloistaan ja yliopistoistaan.

Nunavik on Québecin pohjoisosas-
sa sijaitseva inuitien asuinalue, jonka
väkiluku on noin 11 000. Alue on lä-
hes eristyksissä muusta provinssista,
sillä sinne ei ole lainkaan tieyhteyksiä.
Nunavikiin pääseekin ainoastaan len-
to- tai meriteitse.

**Oh Canada! Oh Québec! Requiem
for a Divided Country** on québeci-
läisen kirjailijan Mordecai Richlerin
vuonna 1992 kirjoittama kirja, joka sai
aikaan valtavan kohun etenkin Qué-
becin kansallismielisten poliitikkojen
keskuudessa. Kirja parodioi Québecin
kielikonflikteja ja nationalistista
liikettä ja niiden aikaansaamaa po-
liittista kriisiä. Richler sai kirjastaan
valtavasti liioiteltuaakin kritiikkiä ja
häntä syytettiin muun muassa oman
kansansa hylkäämisestä.

Poutine on québeciläinen ruokaeri-
koisuus, joka yhdistää ranskalaiset
perunat, paksun ruskean kastikkeen
ja juuston. Kaikki syödään yhtenä
maistuvana mössönä. Poutinen val-
mistamiseen on avain omat sääntönsä,
ja vaikka sitä onkin yleisesti saatavil-
la koko Kanadassa, aitoa tavaraa saa
kuuleman mukaan ainoastaan Québeci-
stä.

Québecin kaupunki on Québecin
provinssin pääkaupunki, joka viettää
tänä vuonna 400-vuotis julhaansa. Se
on ainutlaatuinen Pohjois-Amerikan
kaupunkien joukossa historiallisen
vanhankaupunkinsa ja kauniin sijain-
tinsa ansiosta. Se on myös yksi Kana-
dan vauraimmista kaupungeista.

Ranskan kieli on edelleen ainut vi-
rallinen kieli Québecissä ja väestöstä
82% puhuu sitä äidinkielenään. Huo-
limatta siitä, että Kanadassa yleisesti
ottaen on kaksi virallista kieltä, eng-
lanti ei ole Québecin provinssin vi-
rallinen kieli. Monet pitävät ranskan
kieltä viimeisenä keinona puolustau-
tua kaikkialle tunkeutuvaa englannin-
kielistä kulttuuria vastaan. Ranskas-
sa puhuttavaan ranskaan verrattuna
Québecin ranska on varsinkin ääntä-
mykseltään ja sanastoltaankin hyvin
erilaista. Standardranskaa kuitenkin

ymmärretään joka puolella sillä
opetus, uutislähettykset ja suuri osa
elokuvista ja musiikista on standardi-
ranskaksi.

Sirkus on vallannut ihmisten sydä-
met ympäri maailman québeciläisen
Cirque du Soleil -ryhmän kautta.
Ryhmä on mullistanut sirkuksen ra-
joja rikkovilla esityksillään. Guy Lali-
bertén perustama ryhmä sai alkunsa
vuonna 1984 Québecin kaupungin ka-
duilla pienestä ystäväryhmästä, ja on
sittemmin laajennut tuhansia ihmisiä
työllistäväksi yritykseksi.

Tortière on toinen perinteinen qué-
beciläinen ruoka. Se on lihasta, sipu-
lista ja mausteista koostuva maukas
piiras, jota syödään perheillallisilla ja
juhlahyvinä, erityisesti jouluna.

Underground City on Montréalin
alapuolelle, maan alle rakennettu ver-
kosto, jonne kaupungin asukkaat pää-
sevät pakoon hyytävän kylmää talvea.
Tämä maanalainen kaupunki käsittää
muiden muassa 1700 liikettä, 378 baa-
ria ja ravintolaa, 13 elokuvateatteria
ja 33 km jalkakäytäviä. Maanalaisen
verkon kautta asukkailla on yhteys
kymmenille metro- ja bussipysäkeille
sekä päärautatieasemalle

Vieux-Québec, Québecin vanha-
kaupunki, on ainut Pohjois-Amerikan
kaupunginosa, joka on hyväksytty
Unescon perintökohteisiin. Se on
myös ainut muureilla ympäröity kau-
punki Meksikon pohjoispuolella.

Teksti: Laura Ylä-Outinen

Belgialaiset perunat ja muita kertomuksia

Belgia - tuo kuuluisan koirankakkaimperiumin jälkeläinen, monessa suhteessa kopio, yhtä monessa suhteessa kloonin, ja vielä useammassa suhteessa erilainen maa kuin länsinaapurinsa Ranska. Kielellisesti jakautunut, kädellisesti diviseerattu, halveksittu, ylistetty, vallattu, vapautettu, itsenäistynyt, vallattu uudestaan, vapautettu ja rajallisesti yhtenäinen. Euroopan keskus, Maapallon napa, Universuminsydän; kuitenkin usein unohdettu, nurkkaan heitetty ja päälle tallattu.

Mielikuva keltaisten (ja sinisten) roskapussien (joita saa kaupassa tiskin alta) maasta saattaa olla monien mielissä monessa mielessä johtajaton. Ilman kiinteää hallitusta jo yli vuoden ollut kuningaskunta kuitenkin pysyy kasassa rakkaankuninkaan sa Alpertti Kakkosen ansiosta. Vaikka puolet maasta puhuu ranskaa, puolet flaamia ja loput ainakin saksaa, valtio ei ole täysin revennyt kahtia repaleisista liitoksistaan. Lienevätkö synnä Alpertti Ykkösen patsaat, joita näkee ripoteltuna sinne sun tänne ympäri valtakuntaa, vai valtion virallisista laatoista, jotka yhtenäistävät kaupunkikuvaa useassakin paikassa. Joskus

Välillä Belgia muistuttaa Venetsiaa (Brugge)

patsailla ja laatoituksilla on selkeä yhteys, toisinaan ei, yleensä on ja ei.

Ihmisten asumukset vaihtelevat kielialueen mukaan; kun ranskankielisellä puolella useimmat tuntuvat harrastavan viipaletaloissa asumista, flaamit tuntuvat olevan avoimempia uusille ideoille (tai sitten arvostavat henkilökohtaista tilaa), ja mm. kenkälaatikon muotoiset asumukset innostavat ihmisiä muuttamaan sisään. Myöskin rappukattoisia asumuksia näkee siellä sun täällä flaamialueella, kun taas betonikolosseja on noussut nykymuodin mukaisesti tasaisesti ympäri maata murskatun alle jäävät vanhat viipale- ja rappukattotalot. Hienona ominaisuutena viipaletalo jättää purettaessa jäljelle tyhjän tontin lisäksi myös viereisiä taloja pystyssä pitävät rautaiset telineet; sortuma vaara lienee siis olemassa joka päivä: poissa silmistä, poissa mielestä.

Gaufret (vohveli), fritit (peruna), peketit (alkoholijuoma), spekulosit (keksi) ja boudinit (makkara), sekä tietenkin paikalliset oluet, houkuttelevat köyhää opiskelijaa lahjoittamaan lompakkonsa viimeiset hilut hedonismien temppeleihin ja itsensä hemmotteluun - unohtamatta toki

kebabpaikkoja, jotka ovat aina auki. Kahviloiden ja ravintoloiden lisäksi ruoanhankinnan voi helposti ulkoistaa kauppaan, mikäli ei ärsyynny silloin tällöin yllättävään kilometrin jonoon. Belgialaisetkaan eivät osaa käyttää useampaa poistokaukaloa kassapöydillään, joten asioimaan pääsee vain yksi ihminen (tai krokotiili) kerrallaan. Poucea (ransk. laadukas halppimerkki) ei löydy yhdestäkään kaupasta, mutta korvaavina tuotteina toimivat esimerkiksi 365 ja Everyday, joita voi ostaa opiskelijabudjetilla tuhatmäärin tonnikaupalla. Ostoskoriin päätyvät helposti sinaasappelsapin lisäksi myös speculaaskoek tai boterhampasta (met hazelnoten).

Matkanteko maassa on helpointa käyttäen rautateitä. Eurooppalaisen standardin mukaiset rautatiet ovat muutaman senttimetrin kapeampia kuin suomalaiset vastaavat, ja ehkä juuri siitä johtuen junat ovat pääosan ajasta aikataulussa ja nopeudet kiitettäviä. Lisäksi menopassilla (Go Pass) opiskelija pääsee mistä tahansa mihin tahansa Belgian sisällä vain 4,60 eurolla. Yhteydet naapurimaihin hoituvat myös helposti rautateitse, ja kauemmaksi pääsee lentäen (tai soutamalla). Kävely on paras keino kau-

Viipaletaloja (Liège)

punkkien sisällä liikkumiseen, ellei ole Brysselissä, jossa metro/tram/bussi/aasivaljakko-yhdistelmä toimii erittäin hyvin. Sade, jolla usein uhkaillaan satunnaista matkailijaa, on empiiristen tutkimusten sekä visuaalisten ja fyysisten havaintojen perusteella todistettu huijaukseksi. Joko aurinko paistaa, tai sitten vesi sataa niin ohuena tihkuna, ettei sitä voi sateeksi kutsua. Todellinen sade ei ole vielä yllättänyt tutkimusryhmää, joka tosin odottaa joka päivä uutta yllätystä. Ja mikäli yllättäisikin, suojautumiskeinona voi käyttää perinteistä sateenvarjoa tai tuulisilla alueilla hupullista takkia.

Vaikka Bryssel tai Liège eivät olekaan aivan Pariisin veroisia rakkaiden Mekkoja (tai Hameita), vahvistamattomien huhujen mukaan saattaa myöskin olla mahdollista, että viriilit belgialaisnuorukaiset ovat kovia pariutumaan hehkeiden suomalaisneitokaisten kanssa; pidä siis kiirettä ja varaa omasi (ja matkasi) jo tänään! Niin tein minäkin. Siis matkan osalta. Jo eilen.

**Teksti ja kuvat:
Miika Hämynen**

Miikan seikkailuja Belgien maassa voi seurata netissä osoitteessa:
<http://www.yaambo.com>

Yönäkymä (Liège)

Eräs kansallissymboli (Bryssel)

Yksi monista Alperin patsaista (Bryssel)

Luksusta purkissa

Ranskan, Saksan ja Belgian hellässä syleilyssä kellivä Luxemburg on pieni suurherttuakunta, joka jää monesti naapurimaidensa varjoon. Edellinen kommentti perustuu lähinnä omiin kokemuksiini, sillä ennen kolmen päivän Luxemburg-reissuani tiesin maasta lähinnä sen, että pääkaupungissa majoilee joitakin Euroopan unionin instituutioita ja että pääkaupungille ei ole keksitty valtion nimestä eroavaa nimeä. Lingvistinä päätin aloittaa maahan tutustumisen selvittämällä, mitä Luxemburg-nimessä on niin omaleimaista, että sillä kannattaa tehdä tunnetuksi sekä maa että sen keulakuvana toimiva pääkaupunki.

Koska kävimme Luxemburgissa kesken vaihto-opiskelun iloihin kuulunutta askeettista asuntolaelämäni, jaksoimme innostua niinkin yksinkertaisista asioista kuin toimiva suihku ja oikea hella. Tästä syntyi ensivaikutelmani maan ylellisyydestä. Majoilimme turkkilaisten vapaaehtoistyöntekijöiden luona, mikä jälkeensä ajateltuna osoittautui erittäin järkeväksi valinnaksi. Kaupunkeja kiertäessä paikallisia ei nimittäin näkynyt missään, ja kaikki kaupatkin tuntuivat olevan kiinni. Totesimme, ettei yhden maailman rikkaimman kaupungin kannata pitää normaaleja putiikkeja auki muutaman turistin tähden, ja pelkäsimme pahoin, että näin olisi voinut olla hostelienkin laita. Merkkiliikkeiden ja korukauppojen aukiolevuutta budjettimme ei riittänyt tarkastamaan, mutta niitä tuntui riittävän. Pankkitoiminnassa menestyneen maan elintaso on yksi maailman korkeimmista, joten veikkasimme maan nimen kolmen ensimmäisen kirjaimen liittyvän elintason mukanaan

tuomaan ylellisyyteen.

Nähtävää cityssä silti piisasi, sillä pelkkä kaduilla kävely riittää tuomaan silmien eteen huikaisevia näkymiä. Keväällä 2007 maisemia tosin hallitsivat siniset hirvifiguurit, jotka symboloivat Luxemburgin kulttuuripääkaupunkiutta, mutta muun muassa Alzette- ja Pétrussejokien vierellä kohoavat vanhat ”kasematit”, linnoituksen muureilla varustetut ampumapaikat, onnistuivat ihmetyttämään aivan toisella tavalla. Historiasta kiinnostuneelle tuossa 900-luvulla linnarakennelman ympärille kehittyneessä kaupungissa on paljon nähtävää, eikä käy tylsäksi suurten korkeuserojen seikkailu ansiosta.

Luxemburg-nimen mysteeri ei kuitenkaan selvinnyt vain pääkaupunkia katselemalla. Avuliaat majoittajamme suunnittelivat meille päivän mittaisen kierroksen – jonka aikana näkisimme koko maan! Busseilla ja junilla turisteilu onnistui varsin vaivattomasti. Suuntasimme ensin kohti koillista Viandenin kaupunkiin, jossa kaposimme kohti linnaa (le Château de Vianden) pitkin kapeita kivistä katuja. Katuja reunustavissa taloissa ei voi asua muita kuin hobitteja – niin paljon ympäristö näytti elokuvan lavasteilta, ja pääkaupunkia jäljittelevä paikallisten ihmisten näkymättömyys lisäsi kulissivaikutelmaa. Upea 400-luvulla alkunsa saanut linna oli kuitenkin todellinen, ja pääsimme sisään tuntemaan itsemme linnanheimoiksi haarniskoiden ja tanssiaissalien keskellä.

Viandenissa on myös Victor Hugon museo (Le Musée Littéraire Victor Hugo), jossa olisi voinut tutkailla kuuluisan kirjailijan

tekstejä. Seurueemme suuntasi kuitenkin kohti pohjoista, Clervaux'ta, jonka kuuluisan valokuvanäyttelyn halusimme ehtiä katsomaan ennen sulke-misaikaa. Reitti kulki läpi kumpuilevien satumetsien, ja määränpäässä taianomaisuus jatkui kauniin kirkon kylpiessä aurin-gonpaisteessa ja jälleen yhden linnan hämmöittäessä kukkulalla. Linnan piti kätkeä sisäänsä meille kovin mainostettu näyttely, mutta pääkaupungin aukiolopoliitikka tuntui purevan pohjoisessakin – ovesa komeili suljettu-kyltti maan kolmella virallisella kielellä – ranskaksi, saksaksi ja luxemburgiksi. Pienenpienistä kahvilaa lukuunot-tamatta yksikään ruokapaikka ei ollut auki ja valmiina lohdut-tamaan pettyneitä matkajia. Korut eivät kiinnostaneet meitä edelleenkään.

Päätelmieni mukaan luksuksen oli siis pakko ulottua myös pohjoiseen, joten nimen alkuosa siis lienee selvä. Ja koska alle 2600 km²:n kokoisen maan voi tosiaan kiertää päivässä pysäh-dellen jopa välillä tutustumaan nähtävyyksiin, luksus on pakattu maan rajojen sisään melko tiiviisti. Päädyin siis siihen, että ”-emburg” tarkoittaa ”purkissa” – tai ainakin ”luksusta purkissa” kuvaa maata melkoisen tehokkaasti.

Lähteet:

lähteet http://europa.eu/abc/european_countries/eu_members/luxembourg/index.fi.htm
[http://fr.wikipedia.org/wiki/Luxembourg_\(pays\)](http://fr.wikipedia.org/wiki/Luxembourg_(pays))
[http://fr.wikipedia.org/wiki/Luxembourg_\(ville\)#Monuments_et_sites](http://fr.wikipedia.org/wiki/Luxembourg_(ville)#Monuments_et_sites)
<http://fi.wikipedia.org/wiki/Kasematti>

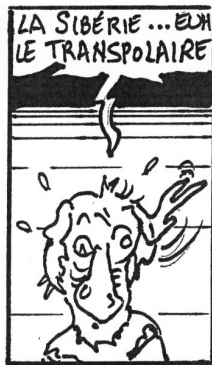
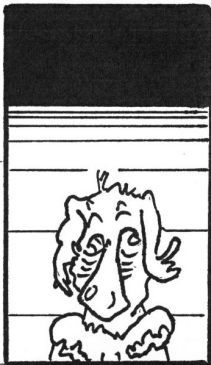
Teksti: Annika Kauhanen

Les quatre chercheurs du Boui-Boui 2006 vociféraient à tue-tête à l'occasion de la réunion du 29 février 2009 de l'Association Francophone de Ste-Mangouste-la-Neuve. L'objet de ces braileries était la recherche d'une stratégie viable contre la prépondérance de l'anglais et de l'allemand et du flamand et du wolof et du kikongo.

MAIS QUEL EXEMPLE POUR NOTRE JEUNESSE!

CHERS AMIS, UN MOMENT D'ATTENTION S.V.P. NOTRE COLLEGE ANIMAL, LE PR^{OUZ} PROPOSE UNE SOLUTION A NOS FACHERIES INTER-COMMUNAUTAIRES!

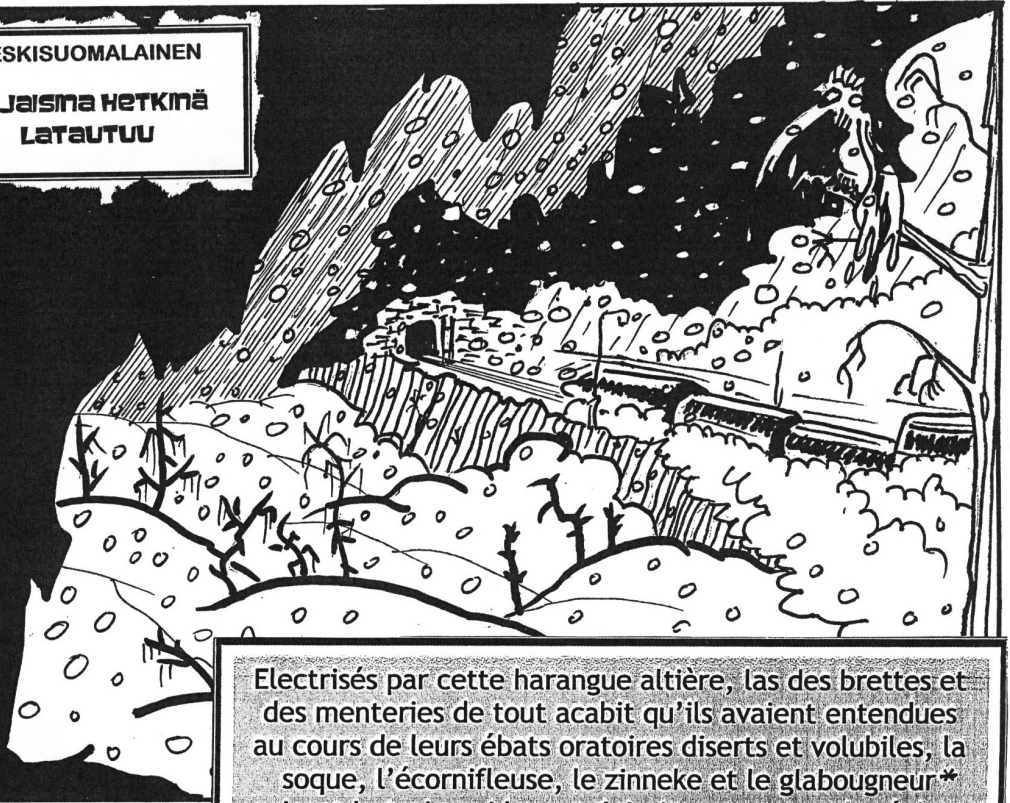

Is-slottet
Tarjei Vesaas

KESKISUOMALAINEN
Hiljaisma hetkinä
Latautuu

Tystnaden
Ingmar Bergman

AHI HAURISMÄHI
Œuvres complètes

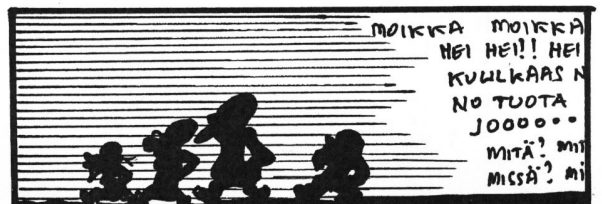
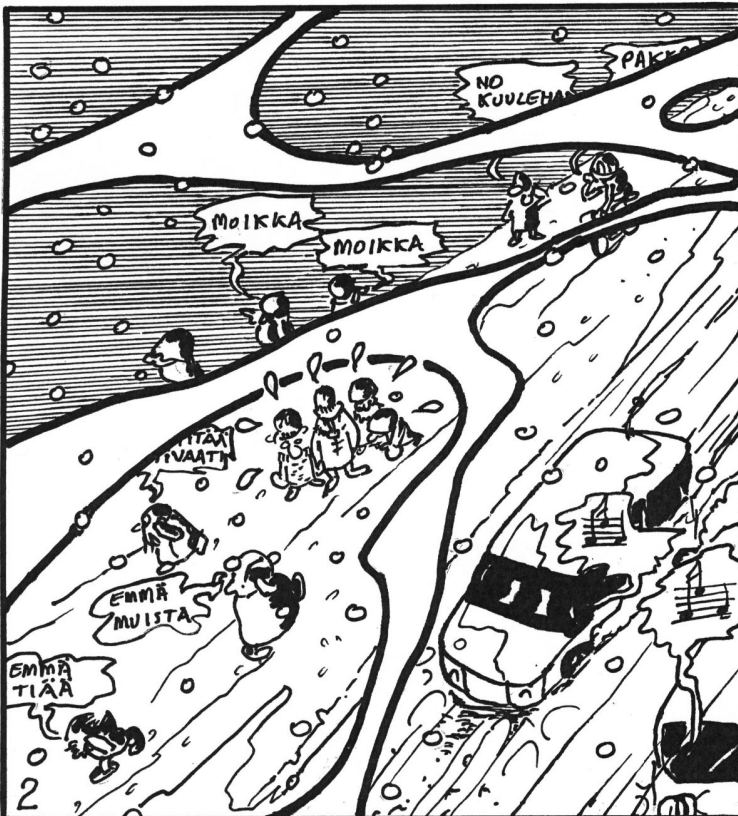
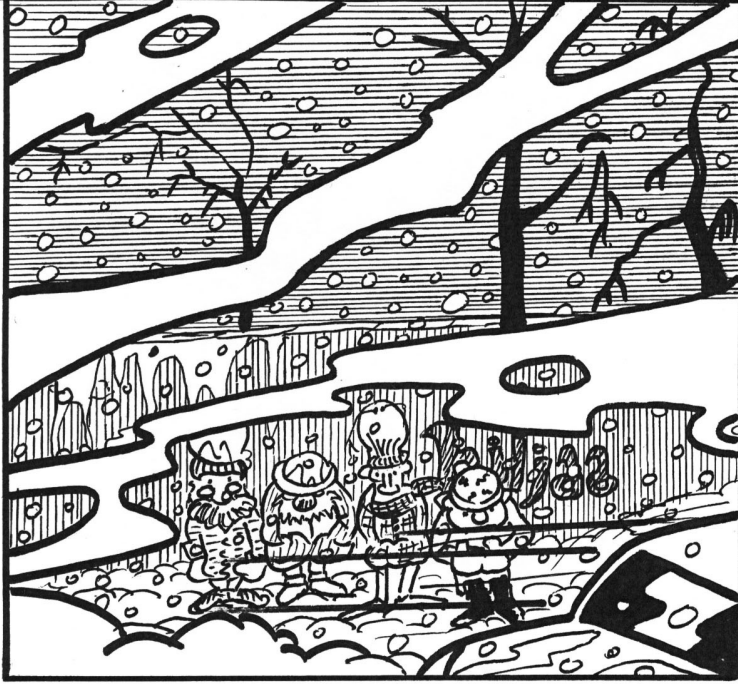

Electrisés par cette harangue altièrre, las des brettes et des menteries de tout acabit qu'ils avaient entendues au cours de leurs ébats oratoires diserts et volubiles, la soque, l'écornifleuse, le zinneke et le glabougneur* prirent le train qui les conduisait aux aurores boréales.

* Ces personnages ont été présentés dans le Boui-Boui 2006

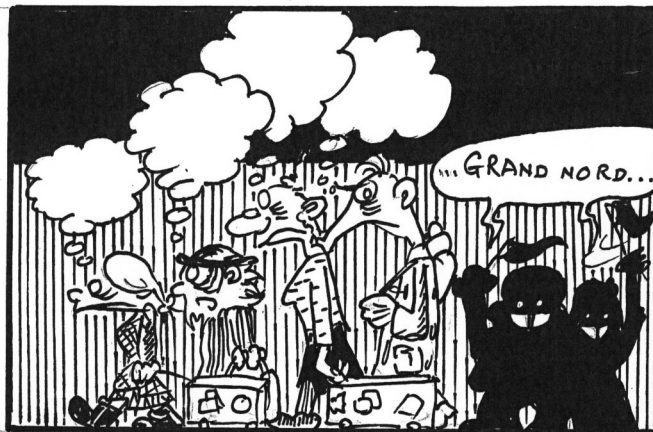
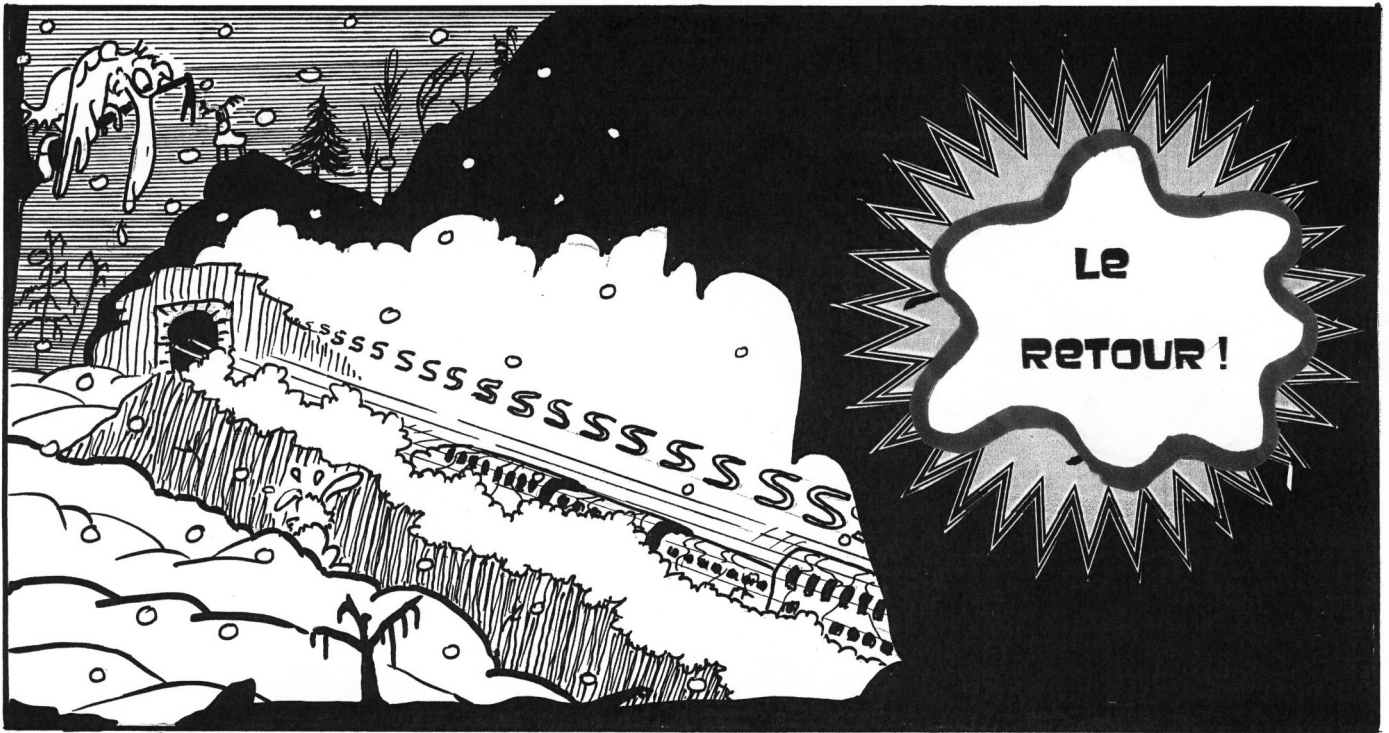

Parvenus sains et saufs à l'objectif désigné, les quatre aventuriers pataugeaient dans l'immensité silencieuse.

Outrés par la tournure des événements, les 4 francophones eurent alors une idée fixe :

La réunion plénière édifiante du 1er avril 2009 connut un succès notoire : ayant surmonté un désarroi bien compréhensible, les aventuriers du Grand Nord infusaient déjà à autrui leur art oratoire gentiment véhément en s'appliquant à une technique flambant neuve et révolutionnaire d'approche communautaire.

FIN

Karin kääntöpiiri

Mikä on kääntäjän katekismus ja mitä vinkkejä konkari antaisi kääntäjäntyöstä haaveileville? Yli 20 vuoden ajan freelance-kääntäjänä työskennellyt Kari Jokelainen antoi haastattelun Boui-Bouille. Jokelainen opiskeli romaanisia kieliä, venäjää ja valtio-oppia Jyväskylän yliopistossa 1970–80 lukujen taitteessa. Hän on erikoistunut TV-, video- ja DVD-käännöksiin kääntäen mm. Ylelle ja MTV3:lle. Pääasiallisiksi työkielikseen hän mainitsee ranskan, italian, katalaanin, venäjän ja viron.

Onko työnsaantiisi on vaikuttanut se, että Jyväskylän yliopistossa ei ole kääntäjälinjaa?

Ei ole. Opiskeluaikanani kääntämistä ja tulkkausta opiskeltiin varsinaisesti kieli-instituuteissa, jotka myöhemmin liittyivät yliopistoihin ja niistä tuli kääntäjäkoulutuslaitoksia. Opinnoissa oli kyllä aika paljon kääntämistä siihen aikaan, käsittääkseni enemmän kuin nyt. Käännösharjoitukset molempiin suuntiin kuuluivat opetusohjelmaan jokaisella tasolla. Ylellä minulta ei ole koskaan kysytty mitään opintotodistuksia, koska olen freelancer eikä minulla ole vakinaista virkaa.

Oletko suorittanut jotain kääntäjäopintoja?

En varsinaisesti sen lisäksi mitä jo Jyväskylässä kieliopintojen yhteydessä suoritin. Olen tosin ollut mukana kääntäjäliiton ja TV-yhtiöiden koulutuspäivillä ja seminaareissa, mutta enimmäkseen työ ja vanhemmat kollegat ovat opettaneet tekijäänsä.

Olet ”erikoistunut” TV-käännöksiin. Mitä kaikkea olet kääntänyt?

Olen kääntänyt monenlaisia sarjoja, elokuvia, dokumentteja ja 20

dubattavia lastenohjelmia. Vuosien varrella listasta on tullut aika pitkä, esimerkiksi Tintti- ja Asterix-elokuvia, Fellinin La Strada, sarja François Villonista, Maigret-elokuvia, Pikkukarhu-lastensarja, Matkapassi (Lonely Planet)–matkailusarja, aika monta vuotta Euroviisuja 90-luvulla, jännityssarjat Dolmen ja Mystères. Parhaillaan teen Jacques Cousteaun Amazon-sarjaa ja keväälle 2009 Montalbano-dekkarisarjaa sekä jatkoa Ihanalle Elisalle.

Miten päädyit tekemään TV-käännöksiä?

Muutettuani Helsinkiin näin lehdessä pienen ja hämärän ilmoituksen: ”Videoalan yritys etsii suomentajia. Yst. vast. tämän lehden konttoriin nimimerkillä...” Leipää oli jostain pakko saada ja ajattelin että kuluuhan se aika rattoisasti pornoakin kääntämällä. No, yritys osoittautui aivan kunnialliseksi ja siellä hankin kokemusta suomentamalla venäläisiä elokuvia. Myöhemmin esittelin niillä osastani Ylelle ja pääsin freelancekaartiin.

Oletko tehnyt urasi aikana muutakin kuin TV-käännöksiä?

Olen kääntänyt sekalaisia asiategstejä ja artikkeleita. Sen lisäksi tulkkasin alkuaikoina aika paljon venäjää liikeneuvotteluissa Moskovassa ja Viipurissa.

Mitkä ovat TV-kääntämisen suurimmat vaikeudet?

Yleisten kääntämisen vaikeuksien lisäksi TV-kääntämisen ongelma on aika ja tila. Ohjelmassa ehditään puhua viidessä sekunnissa paljon enemmän kuin mitä kahteen riviin mahtuu käännöstä. Niinpä tekstiä on yritettävä supistaa niin, ettei mitään olennaista sisällöstä tai tyylistä jää pois. On otettava huomioon hitaankin lukijan lukunopeus. Joskus materiaalien mukana ei tule kirjoitettua tekstiä,

jolloin alkuteksti on vain kuunneltava itse ohjelmasta. Silloin vanhat homekorvat tekevät joskus tenän. Kääntäjä kuulee ja/tai ymmärtää väärin ja katsojilta tulee moitteita. TV-tekstititys on muuten yksi niitä harvoja käännösmuotoja, jossa lukija/katsoja näkee yhtäaikaan alkutekstin ja käännöksen ja pystyy vertailemaan niitä helposti.

Kuinka kauan menee yhden TV-sarjan jakson kääntämiseen?

Tätä kysytään usein, mutta siihen ei ole vastausta. Jokin hömppajakso saattaa kääntyä päivässä. Sitten voi olla jokin vaikea dokumentti vaikeasta asiasta, johon tärväytyy viikko.

Kuinka paljon joudut tekemään taustatyötä kääntämistä varten?

Paljon. Yleensä joutuu tarkistelemaan nimiä, faktoja ja termejä. Google ja Wikipedia ovat siinä olennaisia työkaluja. Ennen niitä lähdeteosten etsimiseen ja asian tuntijoille soitteluun kului paljon aikaa. Nyt asia on huomattavasti helpottunut. Eniten taustatyötä teettävät dokumentit. Ohjelmien aiheet vaihtelevat paljon ja usein työtä aloittaessaan kääntäjä ei tiedä asiasta yhtään mitään. Niinpä siihen pitää ensin tutustua ja etsiä suomeksi oikeat termit. Monesti kuitenkin myös ”tavalliset” elokuvat ja sarjat teettävät taustatyötä. Suomentaminen on oikeastaan sitä, että ensin ottaa selvää itselleen, mistä alkutekstissä on kyse, sitten mieltii sen asian uusiksi suomen kielellä ja selittää katsojalle.

Mitä on mieluisinta kääntää?

Mieluisinta on kääntää sellaista hyvin tehtyä ohjelmaa, jonka tuntee jotenkin aiheen tai sen käsittelyn puolesta omakseen. Joskus käy niin että jokin elokuva vie mukanaan ja se on pakko kääntää melkein yhteen putkeen.

Mitä et haluaisi kääntää / et ottaisi käännettäväksi?

En ota käännettäväkseni luontodokumentteja, koska ne ovat ihan oma taiteenlajinsa kaikenlaisine ötököineen ja mönkijöineen. Ne vaativat syvällistä paneutumista eikä minulla riitä kärsivällisyys. Luontotietouteni on tasolla: ”Voi miten kaunis kukka” tai ”Onpas veikeän näköinen mötiäinen!” Toinen periaatteellisempi alue on sotaelokuvat ja väkivalta. Armeijan termistöstä minulla ei inttiä käymättömänä ole hajuakaan eikä se edes kiinnosta. Ne jätän siis suosiolla muille.

Kerro pahimmat/parhaimmat käänöskukkasesi?

Eräässä italialaisessa elokuvassa oli lause josta en kuullut muuta kuin *arance* (appelsiinit). Tilanteen mukaan villisti arvaten suomensin: ”Voi kun olisi edes appelsiineja.” Sitten lähetyksessä kuulinkin lauseen aivan selkeästi: ”Oh, noi poveri ignoranti” (”Voi meitä raukkaparkoja”). Sattuuhan sitä, mutta kun tämä sattui ensimmäisessä työssäni Ylelle, niin ehdin jo luulla, että ura nousisi pystyyn heti alkuunsa... Ei onneksi.

Montako sanakirjaa omistat?

Tein juuri inventaarin kirjakaupissani. Minulla on 87 sanakirjaa. Kääntäjä tarvitsee paljon muuta kuin omien työkieltensä sanakirjoja, sillä monta kertaa joutuu tarkistamaan jonkin täysin vieraan kielen sanan merkityksen tai oikeinkirjoituksen. Siksi minulla on esim. albaani-italia, liettua-venäjä, vietnam-ranska, japani-katalaani

Mikä on kääntäjän ”Raamattu”?

Raamattuna voidaan pitää Nyky-suomen sanakirjaa ja katekismuksena Suomen kielen perussanakirjaa. Täysin pyhää sanaa ne eivät kuitenkaan ole ja tieto on osittain vanhentunutta, joten maalaisjärkeen pohjautuva kielikorva olkoon se Pyhä henki joka niitä tulkitsee.

Mikä on kääntäjän painajainen?

Ainakin näin romaanisten kielten TV-kääntäjän painajainen on ranskalaisen älykön haastattelu. Hän puhuu kuin papupata eikä sano oikeasti mitään. Olo on kuin hattaraa haukatessa: iso möhkäle mutta suuhun jää vain aavistus makeaa. Siitä pitäisi saada sitten riittämään järkevää tekstitys-

tä koko höpinän ajaksi! Tyhjästä nyhjäisemiseen uupuu kääntäjä kuin kääntäjä.

Mikä on lempikäännöstyösi, jonka olet tehnyt?

Montakin mukavaa on ollut, mutta nyt ensimmäisenä tulee mieleen Pagnolin kolme Marseille-trilogian elokuvaa Marius, César ja Fanny. Samoin ranskalais-venäläinen elokuva Est-Ouest (joka kertoo Stalinin ajan ihmiskohtaloista). Nämä kaikki ovat temmanneet mukaansa ja suorastaan vallanneet koko olemuksen emotionaalisella kerronnallaan. Niin ja sitten Elisa di Rivombrosa (Ihana Elisa). Hömppähän se on, mutta koukuun jäin.

Minkä kääntämisestä olet haaveillut?

Vaimon kanssa meillä on ikuisuusprojekti: Seitsemän veljestä katalaaniksi.

Mikä on lempisitaattisi?

”Maailmassa ei ole mitään niin tärkeää kuin puutarhan hoito. Eikä sekään ole kovin tärkeää.”

Mitä neuvoja antaisit kääntäjiksi haluaville romaanisen filologian opiskelijoille?

Opiskele ahkerasti vierasta kieltä, tutustu mahdollisimman monipuolisesti sen kulttuuriin ja maan elämään kaikilla tasoilla. Kieltä ei koskaan osaa tarpeeksi, mutta käänöstyökin opettaa koko ajan lisää ja jossain vaiheessa on vain aloitettava. Mutta! Kaikkein tärkeintä on kuitenkin vaalia omaa äidinkieltä ja olla herkkä sen vivahteille ja ilmaisuille. Se on kääntäjän tärkein työkalu eikä se saa jäädä vieraan kulttuurin jalokoihin. Vieraan kielen osaaminen on perusedellytys, äidinkieli taas on kääntäjän ammattitaitoa ja se on työstä se osa, joka näkyy ulospäin. Olen muuten sitä mieltä, että pääsääntöisesti tulisi kääntää vain vieraasta kielestä omalle.

Teksti:Päivi Hulkkonen
Kuva: Kari Jokelainen

La Finlandia con gli occhi di una maltese

Ebbene si, dovrei essere qua al computer con l'intento di scrivere qualcosa, ma ora che ci penso non ho la ben che minima idea su cosa scrivere. Inoltre, non vorrei annoiare coloro che leggeranno questo pezzo, il che mi rende ancora piu' nervosa e titubante. Ora che ci penso, pero', un'idea ce l'avrei: **vorrei raccontare come sono finita qua in Finlandia. *

Sono una studentessa proveniente dall'Università di Malta, ma siccome mi hanno trovata idonea per intraprendere un scambio erasmus ora sono qua in Finlandia...per un intero semestre. Non potete neanche immaginare quant'e' stato complesso poter venire qua! Le lettere e i moduli che ho dovuto scrivere e riempire sono innumerevoli (magari esagero un pochino, ma e' vero che e' stato complesso poter arrivare qua.) Ma alla fine ce l'ho fatta, ed ora sono gia' quasi due mesi che sto qua, il che mi rattrista molto perche' so benissimo che il tempo sta per esaurirsi. E' stata una fatica arrivare fin qua, ma e' stata pure un gioia pazzesca avere quest'opportunita'! Uno dei sogni che avevo nel cassetto si e' avverato!*

E' un'esperienza indimenticabile, che raccomanderei a tutti coloro che me lo chiedessero. Avendo avuto quest'opportunita' ho potuto constatare quanto le culture variano tra

esse, eppure ci sono anche molto ugualianze. Gli studenti provenienti da Malta erano solo in due (me inclusa), pertanto fare amicizia con gli altri era una cosa da fare al piu' presto possibile, il che e' stato facile, o per meglio dire, facilissimo. Come dicevo prima, le culture hanno tra esse molte ugualianze e tra queste c'e' proprio l'idea di fare amicizia. Per dirla in soldoni, dopo solo un po' di tempo, tutto il gruppo e' diventato come una sola famiglia, che si aiuta a vicenda...e ce la siamo pure spassata!*

La Finlandia...un vero paradiso terrestre! Io, che provengo da un'isola, o meglio, un'isoletta situata nel bel mezzo del Mediterraneo, mi sono accorta immediatamente di quanta importanza ha per i finlandesi l'ambiente, e dicome il verde domini un po' dappertutto. A Malta, invece, il verde non e' tanto presente quanto lo e' il blu, il che si deve al fatto che noi li' siamo praticamente circondati dal mare in terra e dall'azzurro che sta in cielo... E' stato bello poter stare in un paese dove ci sono pure molti laghi.

Il blu incredibile che si può trovare a Malta.

Il lago circondato dal verde incredibile in Finlandia.

Malta, per chi non lo sa, è un'isoletta situata proprio sotto la Sicilia. Molti pensano che questo fatto fa sì che noi parliamo l'italiano, ma la realtà è un'altra. Da noi si parla il maltese, lingua a base semitica, evoluta con il tempo ed e' ora piu' una miscela di arabo, italiano, inglese ed un po' di francese. La nostra vicinanza con l'Italia dovrebbe far sì che i maltesi parlino un buon italiano, il che alla fin fine e' anche vero. Nonostante cio', pero', la seconda lingua ufficiale rimane sempre l'inglese, il che e' dovuto al fatto che noi siamo stati una colonia inglese per un bel po'. Ma non si deve pensare che poiche' Malta sia piccolina non abbia anch'essa un suo fascino particolare... Infatti, il numero di turisti che va a Malta aumenta sempre di piu', il che si deve al fatto che e' un'isola molto accogliente e pure intrigante.

Un altro fattore molto intrigante che rende la Finlandia ancora piu' interessante e' il fatto che da questo paese si puo' andare in molti altri paesi i men che non si dica. Stando qua io ho avuto l'opportunita' di visitare la Svezia ad esempio, ed altri ancora sono andati in Russia. Pertanto, la poca distanza verso altri paesi del Nord rende il viaggiare ancora piu' invitante**.

Ecco...qua dovrebbe finire il mio racconto di quest'esperienza a dir poco mitica. Eppure vorrei, come ultima arringa, incitare e invogliare gli studenti da tutto il mondo ad aprire gli occhi e cogliere al volo quest'opportunita' chiamata "erasmus." Le culture diverse, i paesi ignoti ancora da scoprire e tanto altro sono giusto uno spunto, perche' quel che e' piu' bello rimane sempre l'esperienza personale in un luogo in cui non ci si e' mai stati. Infine, spero di aver reso l'idea in modo abbastanza chiaro...ossia, che questa terra chiamata "Suomi" e' semplicemente indescrivibile. *

Teksti:
Tamara Gauci

Muu maa mansikka

Kampuksella kuljeksiessaan ei välttämättä uskoisi törmäävänsä italialaiseen, joka opiskelee suomea, tykkää kantelemusiikista ja jonka lempisana on sontikka. Niin voi kuitenkin käydä.

Pierluigi Forni, 22, on kotoisin Bolognasta ja viettää Erasmus-vaihtovuottaan Jyväskylässä. Hän on opiskellut suomea kaksi vuotta. Kieli kiinnosti häntä, koska se eroaa muista eurooppalaisista kielistä ja ”kuulostaa hyvältä”. Ennen Suomeen tuloaan Pierluigi ei tiennyt maasta juuri mitään; hän oli nähnyt televisiosta Suomea käsitteleviä ohjelmia ja ihastunut maahan. Perille tultuaan hän sai ilokseen huomata, että todellisuus vastasi odotuksia. Valmistuttuaan yliopistosta Italiassa Pierluigi haluaisi mahdollisesti muuttaa Suomeen ja työskennellä kääntäjänä. Suomen mainetta vaikeana kielenä Pierluigi ei allekirjoita - puhuminen tuntui aluksi hankalalta, mutta sekin alkaa jo sujua.

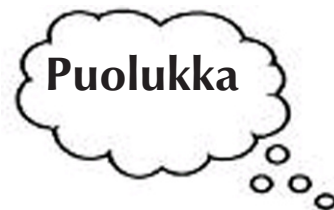
Pierluigin mukaan asiat toimivat paremmin Suomessa kuin Italiassa. Yliopistossa opettajat ovat helpommin tavoitettavissa, ja opettajien ja oppilaiden välinen suhde on välittämpi. Bolognassa opiskelijoita on liikaa, Jyväskylässä on väljempää. Bolognassa ei ole myöskään yksittäistä

kampusta, vaan yliopisto on hajallaan ympäri kaupunkia. Suomessa opiskelijakortilla saatavat alennuksen saavat kiitosta, Italiassa kun vastaavia ei ole.

Jyväskylän luonto ja rauhallisuus vetoavat Pierluigiin. Ensikosketuksensa Suomeen hän sai Cimon kesäkurssilla Savonlinnassa. Ainakaan vielä syksyn pimeys ei tunnu lannistaneen italialaista: kotimaastaan hän sanoo kaipaavansa vain perhettään ja kotikaupunkiaan.

Pierluigin lempisanoja suomen kielessä ovat ne, joissa on paljon k-kirjaimia: sontikka, mansikka, mustikka... viimeisin ihastus on verbi ”paperoida”, koska se muistuttaa italian sanaa ”Paperoga”, Touho Anka. Keskustelun kääntyessä musiikkimieltymyksiin Pierluigi sanoo pitävänsä suomalaisesta kansanmusiikista, eritoten kantelemusiikista. Myös The Rasmus kolahtaa. Italialaisesta musiikista hän suosittelee bolognalaisista muusikkoja, Cesare Cremoniniä.

Kaikenkaikkiaan Pierluigi sanoo viihtyvänsä hyvin Suomessa ja olevansa tyytyväinen täällä. Talven pimeinä iltoina on aikaa mietiskellä suomen kielen mukavuuksia.

TIEDÄT, ETTÄ OLET OLLUT ESPANJASSA TARPEEKSI KAUAN, KUN PALATESSASI SUOMEEN...

Vaikka sanonta ”oma maa mansikka, muu maa mustikka” pitänee usein paikkansa, on hetkiä, jolloin tekisi mieli enemmän hörpätä kulaus mustikkasoppaa kuin mansikkamaitoa. Maailmalla seikkaillessa oppii näkemään synnyinmaansa hiukan eri tavalla, ja kotikonnuille palatessa yllättävätkin seikat voivat pistää silmään – varsinkin jos vastakkain ovat niinkin erilaiset maat kuin Suomi ja Espanja.

1. ...ilmastoa kuvaa mielestäsi paremmin Virve Rostin ”Sata salamaa” kuin Mirandan ”Vamos a la playa”.
2. ...alat bussissa istuessasi höpötellä tai lauleskella itsekseksi, jottei täydellinen hiljaisuus alkaisi ahdistamaan liikaa.
3. ...yllätyt siitä, että ystäväsi, jonka kanssa olet sopinut tapaamisen, odottaa sinua sovituksessa paikassa sovittuun aikaan, tai jopa muutama minuuttia aikaisemmin.

4. ...mietit, minkä sammakon suustasi päästit, kun hissistä poistuessasi toivotit hyvät päivän jatkot ja sait osaksesi vain hämmentyneitä mulkaisuja.
5. ...sinua kutsutaan huimapääksi, koska rohkenet ylittää suojatien punaisilla, autoja kun ei näy mailla eikä halmeilla.
6. ...löydät kirjaston lukusaliin unohtamasi lompakon sieltä vielä myöhemminkin kaikkine kortteineen ja rahoineen viimeistä senttiä myöten. Ja pöytä ja tuolikin ovat vielä paikoillaan.
7. ...ilahdut TV:tä katsoessasi siitä, että amerikkalaisnäytelijän huulet liikkuvat kuin liikkuvatkin puheen kanssa samaan tahtiin.
8. ...harmistut siitä, että öisellä

taksitolpalla kukaan ei vilkaisekaan sinuun päin ehdottaessasi vapaan taksin jakamista kymmenille samaan suuntaan menossa oleville junteille.

9. ...kuuntelet innoissasi kävelykadun kehnoa trubaduuria esityksen loppuhuiPennusta odottaen ja valmiina antamaan hänelle isot aplodit.
10. ...jääät tuijottamaan hölmön näköisenä tarjoilijaa baaritiskille, vaikka oletkin jo saanut juomasi. ¿iDónde está mi tapa!?”

* suom. ”Missä pikkunaposteltavani viipyvät!?”

**Teksti ja kuvat:
Teija Tarvainen & Teija Nipuli**

Puurot ja vellit sekaisin... vai miten se oli?

Lo siento che forse je m’explique pas muy bene parce que la similarità di unas langues mi rend disturbada.

Onko ehkä jollekulle toisellekin romanistille tuttua, että kielet menevät pikkuriikkisen sekaisin toisinaan? Sitä kuvittelee hetkittäin osaavansa mm. ranskaa, italiaa ja espanjaa, kunnes aukaisee suunsa ja huomaa, että jotkut piuhat eivät ihan taida olla kohdallaan, kun suusta pääsee ulos suloinen sekamelska kaikkia kyseisiä kieliä. Mikä siinä mahtaakaan vikana olla, että aina kun kaipaisi jotain sanaa, tulee se ensimmäisenä mieleen kaikilla väärillä kielillä? Tuloksena on useimmiten hupaisan vaivaannuttavia hiljaisuuksia tai änkytystä sekä epäloogillisuuksia.

Kirjoittaessa jää sentään enemmän aikaa miettiä sanomisiaan, mikä auttaa välttämään kielellisiä rajarikko-

muksia, vaikka toisinaan tekstiin saattaakin lipsahtaa que kun pitäisi kirjoittaa che. Vaan sehän on melkein anteeksiannettavaa, koska lausuttuna sanat voivat olla identtisiä, riippuen tietenkin näkökulmasta.

Joskus sitä havahtuu tosiasiaan, etteivät ne suinkaan ole yksin romaaniset kielet, jotka keskenään sekaisin menevät. Englantia en osaa enää ollenkaan kirjoittaa ja jos ääneen sitä joutuisin lukemaan, en tiedä yhtään, kuinka kävisi. Kyvyistäni/kyvyttömyydestäni ruotsin suhteen en edes puhu. Suomexikin viljelen sanontoja, joille varmasti on olemassa suomalaisempi vastine. Kyse voi olla vitsillä heitetyistä ”Tehtäiskö keittiötä?” –tyylisestä lausahduksesta tai jo melkein uskottavalta kuulostavasta ”Otanpa suihkun” –ilmauksesta. Muutenkaan en ehkä tätä nykyä voi äidinkielellisillä taidoilani leuhkia, kuten huomannette.

Kieltenopiskelijana (vieläpä n:nnen vuoden sellaisena) pitäneisi (huomaa potentiaalinen konditionaali eli evenitiivi) tarvittaessa pystyä erottamaan kielet toisistaan... Ellei niitä sitten sekoita tarkoituksellisesti jostakin hyvästä syystä, kuten italialainen Diego Marani teki viime vuosikymmenen lopulla. Hän loi Brysselissä tulkkina toimiessaan europanton kielen, jossa yhdistellään sopivassa suhteessa Euroopan yleisimpiä kieliä, kuten englantia, ranskaa, saksaa, italiaa, espanjaa. Muun muassa kirjassaan *Come ho imparato le lingue* hän kuitenkin korostaa, ettei kyseessä ole kieli, vaan kielellinen leikki. Kielellä leikkiminen se vasta hauska harrastus onkin. Harmi vain, että ennen kuin voi rikkoa sääntöjä ja keksiä uusia, pitää tuntea ne ennestään olemassa olevat.

Muka tuleva kieliasiantuntijahko, Katja Laamanen

Ei-ihan-se-perinteinen-Pariisi

Kaikki tuntevat Pariisin turistinähtävyydet par cœur. Tottahan toki joka kadunkulmassa komeilevat kirkot tai upeat historialliset rakennukset hätkähdyttävät kulkijaa, ja ne ovat ansainneet kuuluisuutensa aivan syystä, mutta on kuitenkin piristävää huomata, kuinka paljon muita kiinnostavia paikkoja ja kokemuksia tämä kaupunki kätkee. Pariisin pikkukatuja voi harhailla päiväkausia, jopa viikkoja, ja ne yllättävät joka kerta. Tässä joitain yllätyksiä ja elämyksiä, joihin Pariisin katuja kulkiessa voi törmätä.

Pariisissa on kutakuinkin vaikea löytää ne kaupunginosat, joissa ihan oikeat pariisilaiset viettävät-

aikaansa – tai kukaties he vain piileskelevät turisteilta. Ehkä se kaikkein olennaisin paikka, mistä pariisilaisia kannattaa etsiä, on tietenkin puska. Pariisin asukkaat viettävät mieluusti vapaapäiviänsä joissain Pariisin kymmenistä puutarhoista, joista suurimmat ja suosituimmat ovat Jardin de Luxembourg ja Jardin de Tuiliers. Nämä puutarhat ovat todellakin pariisilaisten takapihoja. Täällä istuskellaan, luetaan kirjaa, pelataan lasten kanssa tai lenkkeillään. Siellä saa itse kukin hengähtää kaupungin vilskettä ja nauttia luonnon hehkeydestä ja veden solinasta keskellä kaupungin sydäntä.

Pariisissa sekoittuu ihastuttavasti

eri kulttuureja, joista arabialainen erottuu hyvin selvästi. Latalalaiskorttelin reunalla oleva Pariisin moskeija on kuin heijastus Lähi-idän keitaasta. Vahva arkkitehtuurinen ornamenttiikka ja valkoinen minareettityyppinen torni luovat vastakohtan perinteiselle Pariisilaiselle katunäkymälle. Arabialaista kulttuuria voi kokea myös herkutellen: perinteisen ranskalaisen boulangerien sijasta voisi maistaa arabialaisia herkullisia pähkinä- ja hunajaleivoksia, jotka muistuttavat väriloistossaan enemmänkin karkkeja. Arabialaisissa kahviloissa voi vesipiipun höyryjen keskellä maistella herkullisia leivoksia ja juoda minttuteetä - pikkulinnut ympärillä pyörien tietysti.

Keskellä pariisilaisuuden kehtoa, erityisen brittiläisen maailmansa ovet avaa Shakespeare & Co. kirjakauppa, joka sijaitsee aivan Notre Damen vieressä Seinen vastarannalla. Ulkona Shakespearen katseen alla vihreiden neitojen pitelemän suihkulähteen solina sekoittuu pianon herkkiin jazzsäveliin, jotka kantautuvat kirjakaupan perimmäisestä nurkkauksesta. Kirjahyllyt ovat väentyneet englanninkielisen kirjallisuuden painosta, jota kirjakauppaan on kerätty viimeisen yli viidenkymmenen vuoden ajan. Näytelmäkirjallisuuden mestarille itselleen on varattu oma nurkkauksensa. Shakespeare & Co. on tunnettu intellektuellisuuden kehto aivan latalaiskorttelin reunalla: onhan sinne kutsuttu lukuiltoihin kirjailijoita ja kirjojen ystäviä ympäri maailmaa. Kirjakauppa avaa myös ovensa uusille kirjailijalupauksille, jotka saavat käyttöönsä rauhaisan yläkerran sekä kirjoituskoneen ja seurata Shakespearen jalanjälkiä.

Shakespearen jalanjälkiä seurates-

Tuiliersin puistossa on tilaa tepastella.

sa löytää itsensä seuraavaksi Pariisin laitamalla sijaitsevassa Bois de Boulognen valtavassa puistossa, jonka kätköissä sijaitsee Jardin Shakespeare. Se on romanttinen ulkoilmateatteri, jota ympäröivät puutarhat on nimetty kukin Shakespearen viiden kuuluisan näytelmän mukaan: Kesäyön unelma (A Midsummer Night's Dream), Loppiaisaatto (Twelfth Night), Macbeth, Myrsky (The Tempest) sekä Hamlet. Ulkoilmateatterissa järjestetäänkin vuosittain festivaali toukokuusta lokakuuhun, minkä aikana esitetään näytelmiä englantilaisilta sekä ranskalaisilta näytelmäkirjailijoilta kuten Racinetta ja itse Shakespearelta. Jardin Shakespeareassa Ranskan luonto ja Englannin kulttuuri kohtaavat mitä hurmaavimmissa puitteissa näyttämötaiteen parissa.

Le Marais on mielenkiintoinen kulttuurisekoitus historian ja nykyajan labyrintissa. Historiain-toilijat löytävät le Maraisista Pa-

riisin vanhimman aukion, Place des Vosgesin, jonka ympäristössä muun muassa Victor Hugo on asunut. Place des Vosgesin ympärillä on lukuisia museoita, joista Musée Carnavalet tarjoaa katsauksen Pariisin historiaan. Museoiden, kirkkojen ja historiallisten rakennusten keskellä voi nähdä synagogaan juoksevia valkopukuisia poikia kipat päässä, mikä kertoo, että le Marais on tunnettu juutalaiskaupunginosa Pariisissa. Le Maraisia värittävät myös lukuisten erikoisten kauppojen ja pienten kirpputorien ikkunat, joiden edustalla miehet kävelevät käsi kädessä katuja pitkin ja todistavat Maraisin elävästä homokulttuurista. Le Marais tarjoaa kaikille elämyksiä – ja Pariisin pähkinänkuoressa.

Pariisin alamaailma on aivan oma lukunsa. Metrot. Miten paljon tekemistä voivatkaan metrot tarjota. Metroasemilla voi ihailia ja kuunnella lukuisia katutaiteilijoita

viulunsoittajasta breakdanceryhmään; metroasemilla kohtaa kaikki Pariisin etniset edustajat sekä surullisenkuuluisat kodittomat. Lukuisia metroasemia koristavat mielenkiintoiset mainostaulut, jotka upeimmillaan ovat taulumaisesti kehystetyt. Metroilla ajaminen viihdyttää parhaimmillaan koko päivän. Metroissa tapaa kaikenlaisia ihmisiä: parhaimpina päivinä voi kuulla surkean version ”Copacabanasta” tai todistaa nukketeatterin viihdyttävyyttä huojuvassa metrovaunussa. Jos sateinen päivä yllättää Pariisissa, metrot ovat mitä huvittavinta ajanvietettä vaikka koko päiväksi – ihan oikeasti.

Teksti:

Marju Reunanen

Kuva: Laura Ylä-Outinen

Kirjeenvaihtajan kannoilla

Haastattelimme Helena Petäistöä, joka tunnetaan MTV3:n kirjeenvaihtajana ja oivallisten matkaoppaiden kirjoittajana sekä ranskalaisen tapakulttuurin asiantuntijana.

Kuinka päädyitte Ranskaan? Mistä kiinnostus kieltä kohtaan heräsi?

Päätyminen Ranskaan - niin kuin kaikki muutkin tärkeät käänneet elämässäni - on tapahtunut täysin suunnittelematta.

En ollut erityisen kiinnostunut ranskan kielestä, sillä itse asiassa valitsin koulussa ensin latinan, mutta vaihdoin sen sitten ranskaan, joka oli todellakin vihoviimeinen kielistäni. Oulun Tyttölyseossa oli kieliä paljon; minullakin yhdeksän vuotta ruotsia, kahdeksan vuotta englantia, kuusi vuotta saksaa ja lopuksi vielä kolme vuotta ranskaa.

Päästyäni opiskelemaan Helsingin Kauppakorkeakouluun roikotin ranskaa vielä mukana, vaikkei sillä siihen aikaan ollut suurtakaan merkitystä työelämässä, kun kaikki sanoivat, että venäjän kielessä on tulevaisuus. Opiskelin sitäkin pari vuotta, mutta en sentään sen enempää...

Pääaineeni oli markkinointi ja tähtäsin vientitöihin. Olin ollut Yhdysvalloissa ja Saksassa, joten englantia ja saksaa sujuivat, mutta ranska ei. Viimeisenä opiskelijajaksena lähdin kolmeksi kuukaudeksi kaupalliseen harjoittelupaikkaan Pariisiin Crédit Industriel et Commercial -pankin ulkomaanosastolle. Kesä meni kivasti, mutta pariisilaiset eivät paljon välittäneet, opinko kieltä vai ei. Siinä, missä saksalaiset olivat hidastaneet puhettaan ulkomaalaisen kanssa, pariisilaiset puhuivat omaa nopeaa vauhtiansa. En oppinut kieltä tarpeeksi, ja kun minulle tarjottiin uutta harjoittelupaikkaa pienestä vineti- ja tuontifirmasta vielä vuodeksi, palasin seuraavana kesänä viimeisen opiskeluvuoteni jälkeen. Työ oli haastava, ja pienessä yrityksessä pääsin muun kielitaitoni ansiosta aina vientimyyjäksi asti, joten viihdyin siellä peräti viisi vuotta. Se oli aika rankka, mutta erinomainen koulu paitsi ranska-

laisuuteen myös eurooppalaisuuteen.

Mitä kaikkea työhönne kuuluu tällä hetkellä? Onko työ muuttunut EU:n myötä?

Olen sekä Pariisiin että EU-asioiden kirjeenvaihtaja. Se tietää suurta työmäärää ja jatkuvaa sukulointia Pariisi-Bryssel-Luxemburg-Strasbourg -neliössä. Aluksi olin vain Pariisin kirjeenvaihtaja, mutta olin kyllä seurannut EU-asioita jo 80-luvulta lähtien Ranskan kautta. Sain olla todellisella näköalapaikalla Euroopan murroksessa, kun tulin kirjeenvaihtajaksi Pariisiin seuraavana vuonna Berliinin muurin murtumisen jälkeen. Aluksi seurasin myös Suomen ETA-neuvotteluja Genevessä ja sitten Suomen EU-neuvotteluja Brysselissä. Se oli aikaa, jolloin melkein asuin Brysselissä

Nykyään luotijuna vie nopeasti

paikasta toiseen; Pariisi-Bryssel-väli kestää enää vain 1 t 23 min, joten menen paikalle aamulla ja palaan illalla kotiin Pariisiin. Ranskan EU-puheenjohtajuus on tuonut mukanaan entistä enemmän Brysselin sukulointia. Viime vuonna taas oli valtavasti töitä Pariisissa Ranskan presidentinvaalien takia.

Miten ranskalaisten virkamiesten kanssa oppii tulemaan toimeen?

Ranskassa kaikki perustuu henkilökohtaiseen kontaktiin ja henkilököntämiaan. Mikään kuivan asiallinen, asiapohjainen suhtautuminen ei valitettavasti riitä. Ujon ja hiljaisen suomalaisenkin täytyy oppia tilannekomiikkaa, hymyilemään paljon ja olemaan kiinnostunut vastapelistä, oli hän sitten virkamies tai kuka muu ranskalainen hyvänsä. Se oli osa sitä koulua, jota kävin kantapäällä kautta nuo-

Helenan uusin kirja "Tee teematka" ilmestyi lokakuussa.

ruuteni ranskalaisfirmassa. Ja samat säännöt pätevät tietysti muuallakin, mutta Ranskassa ne ovat kaiken a ja o.

Tiivistäkää Ranska kolmeen sanaan.

Itseriittäinen, nautinnollinen ja mielenkiintoinen maa.

Jos ehtisi käydä Pariisissa vain yhdessä paikassa, mihin kannattaisi mennä?

Jos ei ole aikaa muuhun kuin yhteen asiaan, silloin kannattaa mennä vain istumaan katukahvilaan, katsoa pariisilaiselämää ja imeä itseensä kaupungin ainutlaatuisia ilmapiiriä. Pariisi ja Rooma ovat siitä ihmeellisiä kaupunkeja, että niissä voi käyttää kaiken aikansa näkemiseen ja tekemiseen - tai sitten vain olemiseen ja aistimiseen.

Jos on vain vähän aikaa, ei kannata hosua. Katukahvilassa istuminen on pariisilaisinta olomuotoa ja yksi kaupungin parhaimmista anneista.

Hyvä valinta siihen on vasemman työ-rannan legendaarinen Les Deux Magots -kahvila, eksistentiaalismin peruspilari, jossa Jean-Paul Sartre ja Simone de Beauvoir istuivat ja myös kirjoittivat. Tässä vuonna 1891 perustetussa kahvilassa on käynyt liuta muitakin tunnettuja taiteiden ja politiikan hahmoja Oscar Wildesta Lev Trotskiin, ja yhä edelleen sen terassilla voi bongata tunnettuja kasvoja. Pariisissa kahvilat ovat

myös tutustumispaikkoja, eli ei pidä yllättyä, jos viereisestä pöydästä tehdään tuttavuutta. Picasso ja Dora Maar, yksi hänen vaimoistaan, tutustuivat toisiinsa juuri Les Deux Magots'ssa.

Kahvila sijaitsee Place Saint Germain des Prés'llä, joka on strategisesti tärkeä aukio: "Kaikki" käyvät siellä. Jos tulee terassille aamiaiselle, silloin voi lukea lehtensä, syödä croissantinsa ja juoda café au lait'nsä aamuauringossa silmien edessä Pariisin vanhin kirkko. Lounasaikaan kahvilassa voi mainiosti syödä, mutta varsinkin talvisin iltapäivällä tai illan suussa sorrun sinne juomaan kaupungin ehdottomasti parasta kuumaa suklaata, chocolat chaud. Helteisenä päivänä sen sijaan tilaan poikkeuksetta raikkaan janojuoman, puristetun sitruunan, citron pressén. Siihen lisätään vettä ja sokeria, ja lisäaineeton vitamiinipommi on valmis. Aperitiiviaikaan voi tilata takuuvarman Kirin

(Les Deux Magots, 170 Bd Saint Germain, VI, M: Saint Germain des Prés)

Onko Ranskassa "unohdettua" aluetta, johon kannattaisi tutustua?

Ainakin suomalaisten "unohtamaa" seutua on Bretagne, minun ja monen muun suursuosikki. Kun Rivieran rannat ovat ylikansoitettuja ja liian helteisiä, yhä enemmän ranskalaiset ovat alkaneet suosia Bretagnea, sen mahtavia Atlantin rannikkomaisemia kauniine huviloineen ja sen idyllisiä

kyliä ja pittoreskeja kaupunkeja. Ranskalaisten suursuosikki on idyllinen Rén saari, Ile de Ré. Jos haluaa todella nauttia "unohdetusta", mutta viehättävästä Bretanenin saaresta, silloin kannattaa mennä Ile d'Yeuille.

Mikä elokuva jokaisen ranskanlukijan tulisi nähdä?

Kaiken rankan uutistarjonnan vastapainona pidän elokuvista, joista tulee hyvälle tuulelle ja joista jää hyvä mieli vielä leffan jälkeenkin. Aivan viime vuosina sellaisia on tehty kaksi; Pariisin Montmartrel-la kuvattu Amélie ja Pohjois-Ranskan pikkukylästä, Bergues'sta, kertova Bienvenue chez Les C'htis, josta tuli tänä vuonna kaikkien aikojen Ranskassa katsotuin ranskalainen elokuva. Ne ovat täynnä ranskalaisia kliseitä ja kaikessa hyväntahtoisuudessaan ja yksinkertaisuudessaan raikkaita poikkeuksia kaiken muun tarjonnan keskellä. Ehkä juuri se on niiden suursuosion salaisuus.

Vinkkinne tulevaisuuden Helena Petäistöiksi halajaville?

Kansainvälisyyden oppimiseen on panostettava opiskeluaikana, jolloin se on helpointa. Silloin on lähdettävä kesätöihin ulkomaille, ja joka kesä eri maahan, ja pidettävä silmät ja korvat auki. Myöhemmin, kun perhe on perustettu, huoleton vapaus on ohi. Kokemukset on kerättävä ennen sitä.

Helena Petäistön kirjallista tuotantoa:

Ranskalaiset korot, 1995, Kustannusosakeyhtiö Tammi

Aamiainen Cocon kanssa ja muita elämyksiä Euroopassa, 1999, Kustannusosakeyhtiö Tammi

Aamiainen Cocon kanssa: Pariisissa, Strasbourgissa ja Lyonissa, 2001 Kustannusosakeyhtiö Tammi

Aamiainen Cocon kanssa: Brysselissä, Amsterdamissa ja Luxemburgissa, Kustannusosakeyhtiö Tammi

Aamiainen Cocon kanssa: Lontoossa, Edinburghissa ja Dublinissa, 2003, Kustannusosakeyhtiö Tammi

Aamiainen Cocon kanssa: Madridissa, Barcelonassa ja Lissabonissa, 2003, Kustannusosakeyhtiö Tammi

Aamiainen Cocon kanssa: Roomassa, Milanossa ja Ateenassa, 2004, Kustannusosakeyhtiö Tammi

Tee teematka. 2008, Kustannusosakeyhtiö Tammi

**Kysymykset laati
Asta Eerikäinen**

Helena tuntee Pariisin kuin omat laukkunsa.

Jyväskylä haastaa Pariisin

Jos krooninen matkakuume nousee sietämättömiin lukemiin, mutta kukkaron nyöreissä ei ole löysäämisen varaa, ensiapua saa lähiquartierista. Kierros Jyväskylässä osoittaa, että suurkaupungin aistikkaasta ilmapiiristä pääsee nauttimaan piskuisessa opiskelu-kaupungissamme. On turhaa lähteä Jyväsjärveä edemmäs kalaan, sillä Pariisin atmosfääri aukeaa nurkan takana.

La mode: Lafayette tarjoaa muodin lisäksi tungosta ja tohinaa: pienemmässä mittakaavassa samaan yltää Sokoksen 3+1 päivää. Tuttu ja turvallinen HM takaa sen, että samat rätit löytyvät kaupungista kuin kaupungista, ja tavallinen tallaja saa tarpoa samoissa tamineissa kuin elegantti pariisitar. Haute couture on kokenut arvon alennuksen basse coutureksi kun huippusuunnittelijat luovat liukuhihnamallistojaan. Enää Dior antaa odottaa itseään.

Les attractions: Pont Neufin charmia voi etsiskellä satama-alueelta. Iltavalaistuksessa Kuokkalan silta muistuttaa hämmästyttävästi pariisilaista lajitoveriaan (ainakin silmiä siristämällä).

Vaativammasta ulkonäöstään huolimatta kaupunginkirkko on kelpo kilpailija Notre Damelle. Tornissa ei majaile köyryselkäistä kellonkolistajaa, mutta puistossa on kiva köllötellä, toisin kuin pariisilaiskirkkoa kiertävillä kiveyksillä.

Les marchés aux puces: Antiikkimööpeleitä himoitseva säästää sievoisen summan maksaessaan lentorahdin sijaan vain kotiinkuljetuksen kaupungin kirppikseltä. Wanha Aalto Laukaantien varressa muistuttaa syrjäisellä sijainnilaan pariisilaisserkkuaan. Wanha Aalto onkin kirppishirmun aarrekeidas.

Siipiveikot sipsuttelevat Jyväskylän kadulla

Les pigeons: Pariisissa riesana ovat aggressiiviset pulut. Kotomaan kamaralla siipiveikot ovat sorjempia ja sieväkäytöksisempiä. Pulubongareille tarjonta on Jyväskylässä vähäisempää, mutta yksilöt omaavat kauniimmat kintut. Jos pieni mutta silmäähivelevä pulukanta ei riitä tyydyttämään tirkpamaanikon nälkää, hänen sopii suunnata Kortepohjan liepeille lokkiyhdyksuntaa tiirailemaan.

La tour de sauter: Laajavuoren hyppytornista avautuu näkymä kaupungin ylle kuin Eiffelistä konsanaan. Maiseman ihailun lisäksi torniin kipuamiseen sisältyy jännitysmomentti: uskaliaat suksinie-

kat voivat liittää hyppyrin harjalta ilmojen halki hankeen. Eiffelistä ilmalentoa yrittävä taas päättyy karusti killumaan turvaverkkoon.

Toimitus suosittelee: Hulluttele, leiki turistia. Äkkilähtö kotikulmille onnistuu sukkelaakin sutjakammin, ja pikku pulujahti piristää päivää. Linssin läpi kaupunki avautuu uudesta näkökulmasta. Lähetä kortti Irma-tädille ja osta itsellesi matkamuisto.
Bon voyage!

Teksti:
Maria Antikainen
Asta Eerikäinen

Voi rottien kevät ja muita hammelluksia

Le questionnaire à la Marcel Proust

Le principal trait de mon caractère :
la persévérance

La qualité que je désire chez un homme :
la gentillesse

Ce que j'apprécie le plus chez mes amis :
la loyauté

Mon principal défaut :
l'impatience

Mon occupation préférée :
la lecture, les mots croisés, les voyages

Mon rêve de Bonheur :
une vie harmonieuse

Quel serait mon plus grand malheur :
une maladie grave

Ce que je voudrais être :
ce que je suis maintenant

Le pays où je désirerais vivre:
l'Espagne

La couleur que je préfère :
le bleu

L'oiseau que je préfère :
le bouvreuil

Mes auteurs favoris en prose :
Balzac, Queneau, Pérez-Reverte, Christie

Mes poètes préférés :
Tommy Tabermann

Mes héros/ héroïnes dans la fiction :
Hercule Poirot, la petite Mu

Mes peintres favoris :
Monet, Renoir, El Greco, Picasso, van Gogh

Mes héros dans la vie réelle:
les gens tolérants

Mes héroïnes dans l'histoire :
Jeanne d'Arc

Ce que je déteste par-dessus tout :
le lait fermenté

Caractères historiques que je méprise le plus :
Franco, Hitler

Le don de la nature que je voudrais avoir :
le don de la musique

État présent de mon esprit :
normal

Fautes qui m'inspirent le plus d'indulgence :
les pieux mensonges

Teksti ja kuva:
Marju Reunanen

Un petit cadeau de Noël

Tenttikausi lähestyy ja lukemattomakirjatsaattavat painaa mieltä joulukiireiden keskellä. Boui-Bouin joululahja rakkaille romanisteille on tänä vuonna tekstiviestiin käärityt ranskalaiset klassikot, jotka lukaisee niin nopeasti, etteivät tontutkaan ehdi huomata.

Gustave Flaubert: Rouva Bovary
Kroonista tyytymättömyyttä poteva nainen heittäytyy kevytkenkäiseksi, ottaa vippejä ja päättää lopulta lähtea taivaallisille shoppailumaille jättäen tavismiehen suremaan.

Victor Hugo: Pariisin Notre Dame

”köyryselkäinen turjake kilkuttelee kelloja ja vokottelee sorjaa orpotyttöä kirkontornista käsin. Ei käy flaksi, eikä loppu ole muutenkaan kovin onnellinen.”

Voltaire: Candide

”Optimistinen nuorukainen ystävineen lähtee kiertelemään maita ja mantoja ja päätty Eldoradon kautta takaisin himaan. Opetus: puutarhaa kannattaa viljellä.”

Alexandre Dumas: Monte Cristo kreivi

”Edmond joutuu vehkeilijöiden vuoksi linnaan, ottaa hatkat, ryhtyy naamio-kostajaksi, tituleeraa itseään kreiviksi ja saa rakkaimpansa.”

Antoine de Saint-Exupéry: Pikku Prinssi

Pieni miekkonen ilmestyy asteroidilta maan päälle tarinoimaan lentokoneensa rikkoneen lentäjän kanssa. Jutut valottavat lasten ajatuksia. ”Vain sydämellä näkee hyvin.”

Marcel Proust: Kadonnutta aikka etsimässä

”Herkkä kirjailijanalku maistelee madeleine-leivoksia ja mietiskelee moninaisia asioita hyvin perinpohjaisesti.”

Teksti:

**Asta Eerikäinen
Annika Kauhanen**

Fête de la musique

Kesäkuun 21. päivä koko Ranska juoksee kaupungin kaduille tanssimaan ja kuuntelemaan konsertteja ja pitämään hauskaa. Tämä on Fête de la musique-juhla, jota on juhlittu Ranskassa jo yli 30 vuotta. Jazz, rock, instrumentaalinen tai maailmanmusiikki ovat vain osa niistä tyyllilajeista, jotka raikavat aamusta yömyöhään jokaisessa kadunkulmassa. Oli kyseessä sitten soloartisti, pitkänlinjan yhtye tai amatööri kitaraansa soittaen, on varmaa, että he tuovat kansalle uusia musiikkielämyksiä ja pistävät ehkä tanssijalankin vipattamaan.

Fête de la musiquen aikana voi nauttia klassisen musiikin hennoista sävelistä Pariisin sydämessä Jardin de Luxembourgissa, mennä pomppimaan punk-bändin pienelle keikalle koulun pihalle sekä kuunnella valtavirtayhtyeen suurta ulkoilmakonserttia. Kierrellen korttelista toiseen löytää mitä eriskummallisimpia soittimia soittavia artisteja, jotka ovat keränneet suuret määrät kuulajia ympärilleen. Seuraavassa kadunkulmassa nuori poikapopurukka jammaa jazzin kaltaisia säveliä vaihtaen sitten tyyllilajia iloisenkuuloiseen rockiin. Hullaantuneesti tanssiva ihmisjoukkio puolestaan houkuttelee kuuntelemaan soul-musiikkia soittavaa yhtyettä. Koko ilta vierähtää kiertäessä maailmaa

musiikin mukana. Illan pimentyessä voi lähteä tanssimaan ventovieraiden ihmisten kanssa afrikkalaisten rytmien tahdissa Seine-joen varrelle Notre Damen silhuetti heijastuen mustalla taivaalla roikkuvaa täysikuuta vastaan.

Fête de la musique tuo yhteen eri musiikkityylien edustajat, eri kulttuurit ja ihmiset. Tässä yksi näistä yhteentörmäyksistä:

Aiemman pikkukaupunkikokemukseni mukaan Fête de la musique näyttäytyy katutapahtumana, jossa musiikkityyli vaihtuu bändin mukaan viiden metrin välein. Pariisi esikaupunkeineen tarjosi kuitenkin musiikkitapahtuman vähän erilaisessa mittakaavassa.

Elämäni mielenkiintoisin musiikkielämys alkoi Noisy-le-Grandin RER-asemalta, jonne saapuessani olin ollut aivan varma, että joutuisin arpomaan oikeita suuntia ja soittelemaan kymmenen puhelua löytääkseni oikean paikan ja kaverini tuntemattomassa kaupungissa. Tavoitteenani oli löytää Yousou N'Dourin, senegalilaisen mblalax-musiikkityylin kuninkaan, keikalle.

Harhailupelkoni osoittautuivat turhiksi. Täpötäydestä junasta poistuessani en ehtinyt edes ihmetellä eri uloskäyntejä,

kun ihmisjoukko imaisi minut mukaansa. Aseman kirkkaamissa valoissa tajusin massan koostuvan poikkeuksetta tummaihoisista, ja kun virta jatkui yhtenäisenä vielä ulkonakin, tajusin, ettei minun tarvitsisi suunnistaa keikkapaikalle löytääkseni.

Noisy-le-Grandin aukio heilui jo musiikin mukana saapuessani paikalle, mutta jostain kumman syystä löysin kaverini kuitenkin varsin helposti. Olimme selkeää vähemmistöä vähemmistön keskellä. Yousou N'Dour oli koonnut yhteen melkoisen väkijoukon nauttimaan senegalilaisista rytmeistä, eikä kalpean suomalaistrion ulkopuolella ihmisten yhteenkuuluvuuden tunnetta voinut olla aistimatta. Musiikki yhdisti kaikkia paikalla olijoita, mutta olin silti ihan varma, etten voisi aistia tunnelmaa samalla tavalla kuin ympärilläni jammailevat ihmiset. Ihmisjoukkoa asemalta aukiolle oli varmasti vetänyt jokin muukin kuin musiikki – jokin vahvempi tekijä, jokin, jota minä en pystynyt käsittämään, vaikka sinä iltana kuuluinkin vähemmistöön.

Teksti:

Marju Reunanen
Annika Kauhanen

Melupelloilta Marttyyrimäelle - Pariisia suomalaisille

Kuten tiedämme, ranskan kieli ei luonnistu suomalaisilta luonnostaan, ja sen saloihin tarkemmin perehtymättömiä kiemurainen kieli epäloogisine ääntämisineen lähinnä ihmetyttää. Jos ”Pariisi Jyväskylässä” herätti kielitaidottomankin mielenkiinnon päästä katselemaan Pariisin ihmeitä ihan paikan päällä, on toki sääli, jos matka jää tekemättä terminologian vaikeuden takia.

Suomalaisten matkailun helpottamiseksi ja reissuseurueen keskinäisen kommunikoinnin sujumiseksi olisi tietenkin toivottavaa, että kaikilla Pariisin merkittävillä kohteilla olisi suomenkieliset nimet. ”Tour Eiffel” kulkee yleisesti nimellä Eiffelin torni ja ”Arc de Triomphe” on Riemukaari, mutta monta muuta jää silti puuttumaan tai käyttö ei ole vakiintunutta. Boui-Boui on korjannut tämän harmittavan epäkohdan.

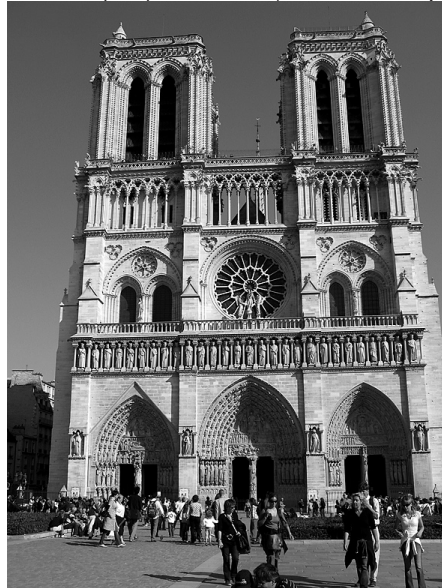
Tietyistä työvoimapolitiittisista syistä johtuen moni suomalainen perhe matkustaa Disneymaan(1) puistoon niin, että perheen ainoa ranskankielentaitaja on läheisiään vastassa vasta RER-linjan päätey-säkillä. Jottei perhe oikeaa asemaa odotellessaan joutuisi osoittamaan kanssamatkustajille heikohkoa ääntämystä, on toki suotavaa, että perhe tuntee ohivilahtelevien asemien suomenkieliset nimet.

Pariisin alueen viimeinen RER- asema kääntyy itsestään selvästi Kansakunnaksi (2). Määränpään lähestyessä perhe voi keskustella asiantuntevasti Isomölystä (3) ja Melupellosta (4) Välissä vilahtaa myös asema, jonka jälkimmäinen

osa kääntyy Luskoksi (4) Juuri ennen Euroopan Laaksoa (6) voi hykerrellä Pyhän Jorman (7) Busseille.

Jotta perhesopu säilyisi, ei ranskataiturin kannata kaupunkia esitellessään käyttää kohteista epämääräiseltä siansaksalta kuulostavia nimityksiä, vaan suosia mahdollisuuksien mukaan paljon havainnollisempia suomenkielisiä vastineita.

Pariisia kiertäessä kannattaa tutustua ainakin Marttyyrimäkeen (8) ja siellä Pyhään Sydämeen (9) , ennen kuin lähtee katsastamaan kuuluisaa Meidän Rouvaa (10) . Kärpäsveneitä (11) katsellen voi suunnata kohti Kansalliskasamaa (12) , Tai Sano-museota (13) sekä Epäkelpojen hotellia (14), josta matkaa voi jatkaa Marssikentälle (15) Eiffel-tornin juureen. Riemukaaren katsastaakseen tulee etsiä Tähdelle (16) , josta on suora yhteys Puolustukseen (17) . Rämekortteli (18) ja Isä Tuolin hautausmaa (19) ovat myös suosittuja

Meidän Rouva

vierailukohteita.

Yllä esiteltyjä havainnollisia käännöksiä käyttäen päivä Rakkauden kaupungissa vierähtänee kaikenlaisilta kokoonpanoilta sopuisasti ja yhteisymmärryksen vallitessa. Toimituksen testiryhmä totesi suomenkielisen Pariisi-kierroksen varsin viihdyttäväksi myös kielitaitoisille. Kierrosta haittasi ainoastaan se, että oleskelumaan kielten jäädessä täysin taka-alalle oli haastavaa muistaa, ettei lyhenne HS (20) viittaa suomalaiseen sanomalehteen, vaan enteilee yleensä pienen esteitä. Suosittelemme siis tuon lyhenteen huolellista opiskelua kielitaidottomimmallekin Ranskaan matkaajalle.

1. Parc Disneyland
2. Nation
3. Noisy-le-Grand
3. Noisy Champs
4. Noisiel-le-Luzardin
6. Val d'Europe
7. Bussy-Saint-Georges
8. Montmartre
9. Sacré-Cœur
10. Notre Dame
11. Bateaux-mouches
12. Assemblée Nationale
13. Musée d'Orsay
14. Hôtel des Invalides
15. Champ de Mars
16. Étoile
17. Défence
18. Quartier du Marais
19. Cimetière du Père Lachaise
20. Hors service

Teksti:
Annika Kauhanen

Punksiäiset

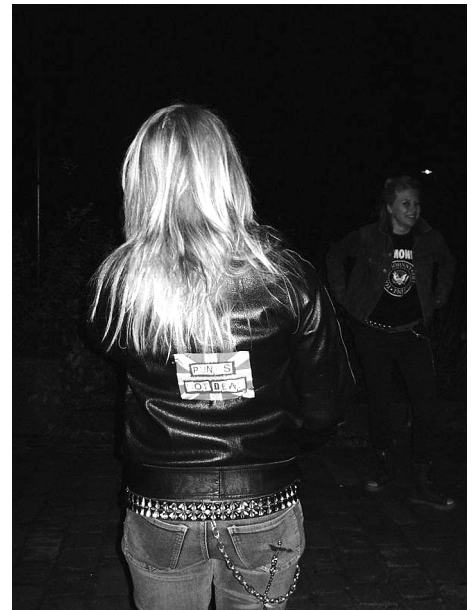
Fuksiaisten teema oli tänä vuonna PUNK, jota kunnioittaen ranskan- ja venäjänlukijat muodostivat omat punkbändinsä tukka sekaisin, nahkarotsit päällä ja kajaalit silmissä. Bändeille jaettiin tietokoneen näppäinten kirjaimia, joista piti keksiä bändille nimi. Tämän imagon rakentamisen jälkeen CXS Insert, Råltz, Möreet Jebarit, Wgay sekä Hindut kävivät bändiensä kesken kisaa punksiäisten voittajasta ja vaelsivat rokaton Jyväskylän yössä.

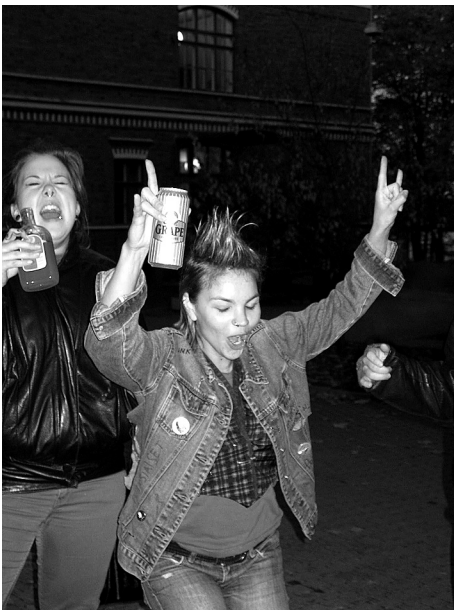
Viininjuontikisassa harjun rappusilla nähtiin vaarallisia tilanteita ja hienoja uhrauksia: maassa käynyt suolakurkku maistui ja mehulinja vaihtui nopeimpaan aikaan viininjuonnissa.

Ranskan- ja venäjänlukijat pääsivät tutustumaan lähemmin toisiinsa, kun heidät laitettiin ruumiinosiaan käyttäen tekemään erilaisia asetelmia ja jopa ranskalaisia ja venäläisiä nähtävyyksiä.

Moni asia saattoi illan jälkeen jäädä hämärän peittoon, mutta ei ainakaan se, kuinka hyvin punk-henkisiin asuihin oli panostettu ja kuinka hauskaa oli viettää päivä punkkarilta näyttäen. Silmät seisoivat, mutta kledjut oli kuosissa.

Hindut laittaa parastaan laulurastilla. Punksiäisten ylivoimainen voitto irtosi bändille kolmella ällällä: lävistyksillä, lahjonnalla ja loistavalla asenteella.

Kesken esiintymisten ja kaupungilla kiertämisen fuksit pääsivät Hanskin kodin lämpöön vastailemaan tiukkoihin kysymyksiin.

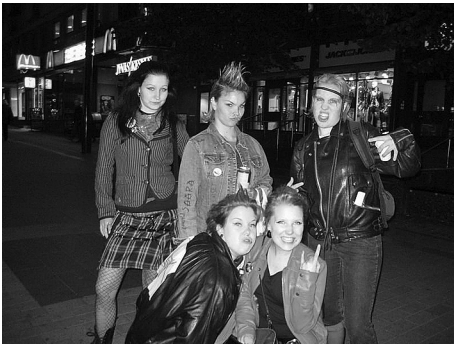

Kolmikulmalla fuksien näkökyky vietiin ja heidän täytyi yhden ryhmäläisen ohjastamana koota kolmesta palasesta illan teemaan sopiva kuva.

(Rastien tehtävät olivat yllättävän vaikeita.)

Hindut

Möreet Jebarit

Wgayt

Kompassilta kohti Kharmaa. Tunnelma oli mahtava, ja tuskin kellekään oli kylmä vanhempien opiskelijoiden tarjoamien lämmikkeiden ansiosta.

**Johdanto: Marju Reunanen
Kuvatekstit: Milla Kaunisto**

Concours des étudiants francophones de Finlande 2009

Le plaisir de participer et... Un voyage en France à gagner !

Pour célébrer la XIVème Semaine internationale de la langue française, le Centre culturel français de Helsinki (CCF) organise un concours national ouvert aux étudiants francophones âgés de 18 à 25 ans et inscrits dans une université ou un établissement d'enseignement supérieur de Finlande.

Le principe fédérateur de la Semaine de la langue française est de proposer une sélection de 10 mots, qui servira de fil conducteur à toutes les manifestations. Cette année, la thématique retenue est placée sous le signe de l'avenir, en ayant pour thème : « Des mots pour dire demain ». Elle vise à valoriser la capacité du français à exprimer les enjeux et les préoccupations d'avenir de nos contemporains.

Chacun des dix mots sélectionnés laisse place à votre inventivité pour dire aujourd'hui et penser demain. Vous pouvez dès maintenant vous en saisir et vous préparer ainsi au mieux pour le rendez-vous de mars 2009 !

Concours : les 10 mots de la francophonie

Ce concours gratuit s'adresse aux étudiants francophones des universités et établissements d'enseignement supérieur de Finlande âgés de 18 à 25 ans.

Autour de 10 mots de la langue française sélectionnés par le ministère français de la Culture et de la communication, les participants sont invités à s'exprimer sur le thème de :

« Des mots pour dire demain »

en 25 lignes maximum, où apparaîtront au moins une fois chacun de ces dix mots :

ailleurs   capteur   clair de terre   clic   compatible

désirer   génome   pérenne   transformer   vision

A partir de ce thème, toutes les productions sont possibles : en imaginant le monde de demain ou en imaginant le sens qu'ils pourraient prendre dans le futur. La créativité, la mise en situation, la qualité narrative et l'utilisation pertinente des 10 mots imposés valoriseront les productions.

Les résultats locaux du concours seront proclamés le 27 mars 2009.

Le premier prix est un voyage en France à prendre au cours de l'été 2009, et des cadeaux pour le deuxième et troisième prix.

Les participants sont priés d'envoyer leur production au plus tard le 06 mars 2009 à :

Concours des étudiants francophones Finlande 2009
Les 10 mots de la Francophonie
Ranskan kulttuurikeskus
Tallberginkatu 1 C 135
FI-00180 Helsinki

Turvallisesti Ranskassa Suomessa

Olin viime kesänä töissä suomalaisen ja ranskalaisen kulttuurin yhteentörmäyskeskuksessa Helsingin Kaapelitehtaalla. Virallinen nimi on toki olemassa, Ranskan kulttuurikeskus Centre culturel français, mutta minulle oikeaan työmaailmaan tutustumisen alkutaivalta köpötellessäni ja noiden eksoottisen erilaisten ranskalaisten kanssa vähän tekemisissä olleena kokemus muotoutui päässäni erikoisen kiinnostavaksi havainnointikohteeksi. Siitä edempänä lisää.

Ranskan kulttuurikeskus, Ranskan suurlähetystön osa, on ilahduttanut suomalaisia olemassaolollaan jo vuodesta 1968. Aiemmin se sijaitsi aivan Helsingin keskustassa Kolmen sepän patsaan tuntumassa, mutta jokunen vuotta sitten koko keskus muutti boheemimpaan ympäristöön, monipuolisen kulttuurielämän kehtoon Kaapelitehtaalle. Muuton jälkeen kävijämäärät ovat laskeneet. Voi kunpa helsinkiläiset ja Helsingissä vierailevat Ranskasta kiinnostuneet eivät kokisi kolmen minuutin metromatkaa Rautatientorilta ja sen jälkeen noin seitsemän minuutin kävelymatkaa liian vaivalloiseksi, sillä esimerkiksi Suomen suurin ranskankielinen kirjasto-tietokes-

kus löytyy juuri kyseisen uhrauksen palkintona! Lainattavaksi saa videoita, kirjoja, lehtiä, musiikkia, oppaita, kasetteja ja paljon muutakin, ja Ranska-tietouden levittäminen niin opiskelun kuin matkailunkin alalla on yksi keskuksen päätehtävistä. Kerran yritin netin avulla löytää reitin tietyn uskonlahkon Ranskassa sijaitsevalle keskuspaikalle. Toivon, että sinne matkalla ollut suomalaismiekkonen pääsi perille ranskaa taitamattomanakin ja etteivät meidän yksissä tuumin kehittelemämme juna- ynnä muut ohjeet olleet aivan vailla käytännön hyötyä.

Aamulla bussi 14:llä töihin suunnatessani pohdiskelin toisinaan, millaista tekemistä ja näkemistä työpäivä toisi tullessaan. Päivien erilaisuuden takasivat aktiivinen ja vauhdikas pomoni, kulttuurikeskuksen kieliattasea sekä monipuoliset työtehtäväni ja mukavat muut CCF:llä töissä olleet ihmiset. Joukko oli varsin monimuotoinen. Oli ranskalaisia, jotka yllättivät suomalaisuudellaan sekä kielitaitonsa että asenteidensa suhteen, ja suomalaisia, joihin työskentely Ranskan valtion maaperällä tuntui painaneen erityisen epäsuomalaisen leiman. Kiinnostavia yksilöitä. Tämä kaikki sai minut miettimään

sitä, mikä lopulta onkaan jonkin kansallisuuden mittari. Joukossa oli myös niitä, joissa oma alkuperäinen kansallisuus näytti vain korostuneen sen jouduttua kosketuksiin muiden kansallisuuksien kanssa.

Kesääni en vaihtaisi mihinkään, sen verran opettavaista ja ennen kaikkea hauskaa Ranskan kulttuurikeskuksen harjoittelijana oleminen oli. Oli varsinainen lottovoitto päästä käyttämään ranskaa turvallisesti Suomen maaperällä ja huomata, että suomalaisenkin kanssa saatoin puhua ranskaa, vaikei 10 metrin säteellä olisi ollut ranskalaisen korvan puolikastakaan! Kulttuurikeskus tarjoaa paljon kielikursseja ministereistä joulupukkiin ja meille vähän tavallisemmillekin tallaaajille, joten oli myös kiinnostavaa miettiä omaa orastavaa opettajuutta tunteja salaa luokan ohi kulkiessa kuunnellessa. "Une voiture, la voiture." Siitä se lähtee, siellä minäkin olen ollut. Sain leikkiä pätevää sihteerikköä ministeritason kokouksessa ja opastaa koululuokkia Ranskan salaisuuksiin. Haastavimpiin työtehtäviini kuului ehdottomasti vankila-aiheisen lakisanastoa vilisevän tekstin kääntäminen suomeksi. Siinä voisi muutama pikkurikollinen joutua tulevaisuudessa väärään paikkaan, mikäli minun käännökseni pohjalta tehtäisiin päätöksiä. Hehkeimpiä hetkiä olivat taatusti Rouva Suurlähettilään vastaanotot Ranskan suurlähetystössä Kaivopuistossa. Onneksi kesävarusteisiini kuuluivat myös hienot korkokengät!

Kehotan teitä kaikki vierailulle Ranskan kulttuurikeskukseen joko virtuaalisesti, <http://www.france.fi/ccf/> tai pienen kävelyn päätteeksi meren ympäröimän Ruoholahden kärkeen! Rohkeasti Ranskaan! Kiitos.

Emma Jalkanen

Laura Löchef

Nimi: Laura Ylä-Outinen
Puheenjohtaja
Neljännen vuoden sinkoilija
Kengännumero: 38,5
Lempilintu: pyryharakka

Laura n'aime pas...
- ihmiset jotka pysähtyvät liukuportaiden päähän
- pomppuisen suojatien ylittäminen pyörällä

Laura aime...
- piparit, joissa on suklaakököjä
- hintalappujen poistaminen uusista tarvoista
- mustavalkoiset valokuvat

Milla Maailmanparantaja

Nimi: Milla Kaunisto
Fuksi- ja ympäristövastaava
Ekaa vuotta haahuileva
Kengännumero: 35
Lempilintu: pääskynen

Milla aime...
- tee
- tanssi
- Tampere

Milla n'aime pas...
- siideri
- imurointi

Hullunkurinen hallitus

Astérix

Sandra Suurlähtettiläs

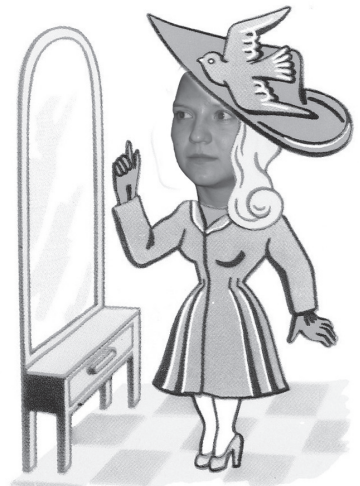

Nimi: Sandra Liimatta
YK-vastaava
Härvellystä (ja örvellystä) jo vuodesta 2004
Kengännumero: 40-43 kenkätehtaasta riippuen
Lempilintu: jääpingviini ("Smile and wave, boys!")

Sandra n'aime pas...
- aina myöhästelevät ja asioita unohtelivat ihmiset
- maksamakkaran haju avomiehen hengityksessä
- luennoitsijat, jotka eivät ymmärrä käyttää äänentoistolaitteita isoissa saleissa

Sandra aime...
- neulominen
- LrNMKY:n miesten edustusjoukkue, etenkin voitetun pelin jälkeen
- Jaajon ja Juha Vuorisén kahvihetki Radio SuomiPopissa

Maria Mustepullo

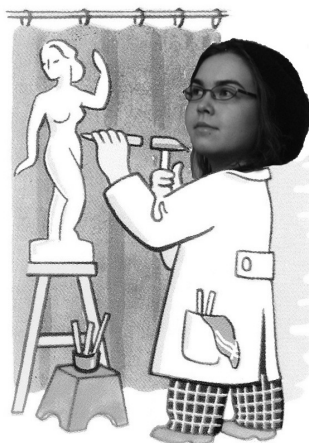

Nimi: Maria Antikainen
Sihteeri
4. vuoden haaveilija
Kengännumero: 38
Lempilintu: hippiäinen

Maria n'aime pas...
- matkustaminen samassa lentokoneessa kurittomien kakaroiden kanssa
- painomusteelta haiseva sanomalehti

Maria aime...
- kenkien shoppailu
- valokuva-albumien selailu

Marju Monaliisa

Nimi: Marju Reunanen
Rooli: Varapuheenjohtaja/ kulttuurivas-
taava
Vuosikurssi 05 härveltäjä
Kengännumero: Siro 37
Lempilintu: Pulu

Marju n'aime pas... aamuista, jotka alka-
vat ennen kello kahtatoista, olla jatkuvasti
iloisella päällä, käyttää huulipunaa

Marju aime... lainata kirjastosta yksitois-
ta kirjaa kerralla lukematta ainoakaan,
tuntea piirtäessään lyijykynän tahrat sor-
menpäissään, repiä koko maallinen omai-
suutensa hyllyistä ja laatikoista huoneen
keskelle ja järjestellä se uudelleen takaisin
paikoilleen

Miina Maila

Nimi: Miina Yläräkkö
Liikunta- ja toimintavastaava
Ensimmäisen vuoden haahuilija
Kengännumero: 37
Lempilintu: papukaija

Miina n'aime pas...
- tihkusade
- kiireiset aamut

Miina aime...
- varpaiden kipuristely
- villasukat

Päivi Pennonen

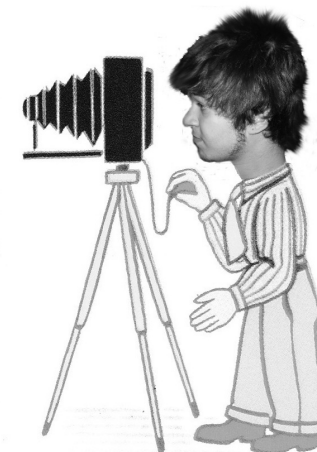

Nimi: Päivi Hulkkonen
Rahastonhoitaja
4. vuoden hengailija
Kengännumero: 38
Lempilintu: hippäinen

Päivi n'aime pas...
- ampiaiset
- silmälasien kastuminen sateella
- naapurit, jotka ei sano päivää rappu-
käytävässä

Päivi aime...
- pikkusiskon koira
- oikean postin saaminen
- pakkausmuovin ilmakuuplien poksut-
telu

Karim Kynäniekka

Nimi: Karim Niko Anttoni Ben Houssem
Ali Aissa Baccouche
Tiedotusvastaava
Fuksi
Kengännumero: 45
Lempilintu: papukaija

Karim n'aime pas...
- Windows Xp:n vian ilmoitus "DinG" ää-
nestä.
- olla luennoilla kun on unohtanut silmäla-
sit kotiin.
Karim aime:
- lisätä niin paljon Tabaskoa ruokaan ettei
melkein pysty enää sitä syömään.
- piirtämisestä luentojen aikana."

ravintola-, kahvila- ja juhlapalvelut

SONAATTI

www.sonaatti.fi